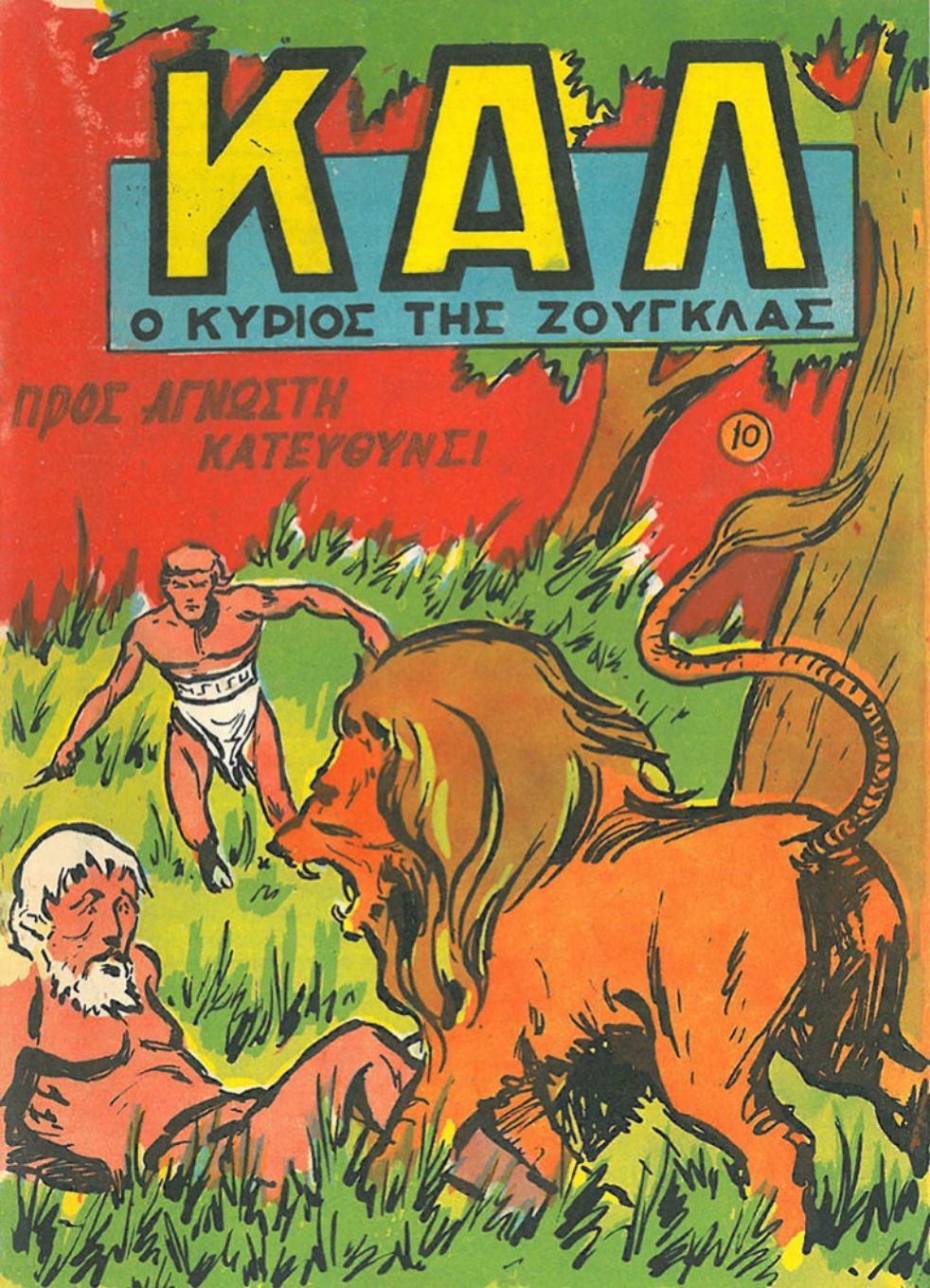

ΚΑΛ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΠΡΟΣ ΑΓΝΩΣΤΗ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ

ΠΡΟΣ ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ

ΤΟ ΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

ΟΙ ΙΑΧΕΣ τής μεγάλης νίκης δὲν ἔχουν σῆσει ἀκόμα στὴν ἱερὴ πάλι τῆς Πέλλας. Οἱ Μακεδόνες πανηγυρίζουν τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ στοὺς δρόμους τῆς πόλης. Μέσα στὶς μαρμαρένιες πλατείες καίνε μεγάλες φωτιές. Ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ χαρεύουν γύρω - γύρω γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸν θρίαμβο. Τὸ μεγάλο θρίαμβο πού ὁ νεαρὸς Καλλίνης — ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τοῦ Μεγάλου Ἀλε-

ξάνδρου — χάρισε στὴν Πέλλα (*).

Μέσα στὸ μεγαλόπρεπο καὶ τάλεικο ἀνάκτορο, πανηγυρίζουν κι' ἐκεῖ. Τὸ θρυλικὸ παιδί, ὁ Κάλ, μὲ τὴν πεντάμορφη οὐντρόφισσά του τὴ Μπέλλα τὴ χοντρή μέγαρα Χούλα καὶ τὸν Χούπ, τὸν κωμικοτραγικὸ πτυγμαῖο, μαζί μὲ τὸν γέρο - Καλλίνη, τὸν λαδωμένο βασιλιὰ καὶ τὴ βασίλισσα, διηγούνται πῶς ἔγινε ἡ μεγάλη

(*) Δάβασι τὸ προηγούμενο 9ο τεῦχος τοῦ «ΚΑΛ» μὲ τίτλο: «Τὸ φηρωτὸ ἄρμα».

μάχη. Τὰ πρόσωπά τους λάμπουν ἀπὸ χαρά.

— Παιδί μου, λέει συγκινημένος ὁ βασιλιάς Ἀλέξανδρος, ἐσὺ τώρα πρέπει νὰ κυβερνήσης τὴν ἱερὴ Πέλλα! Εἶσαι ὁ πιὸ ἄξιος καὶ ὁ πιὸ δυνατός..

Τὰ μάτια τοῦ Κάλ γεμίζουν ἀνησυχία.

— Πατέρα μου, μουρμουρίζει κοκκινίζοντας, γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς βασιλιάς καὶ νὰ κυβερνήσῃ μιὰ πόλι, δὲν φτάνει μόνο ἡ δύναμις... Χρειάζεται ἡ φρόνησις κι' αὐτὴν δὲν τὴν ἔχω ἀκόμα ἐγὼ ἀλλὰ ἐσύ...

Ὁ γερο - Καλλίνης κυττάζει περήφανος τὸν ἐγγονό του

— Ἐχεις καὶ τὴ δύναμι καὶ τὴ φρόνησι καθὼς βλέπω, παιδί μου!, λέει μὲ τὴ θραυγὴ φωνή του. Πάντως γιὰ τὴ διαδοχὴ ἔχεις δίκιο. Πρέπει νὰ γίνῃ στὴν ὥρα της, ὅταν ἐγὼ θὰ βρισκῶμαι πιὰ στὸν τάφο κι' ὁ πατέρας σου θάξῃ γκρίζα μαλλιά κι' ἀδύναμα χέρια... Ἀκόμα εἶναι δυνατός σὰν τὸ λιοντάρι... Μόλις γίνῃ καλά ἀπὸ τὴς πληγές του, θὰ γίνῃ πάλι ὁ ἄξιος βασιλιάς...

Ὁ τρελλο - Χοῦπ πετάγεται ὅπως πάντα στὴ μέση γιὰ νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα

— Γιὰ βαστάτε, βρὲ παιδιά!, τσιρίζει μὲ τὴν ἀστεία του φωνή. Δὲν χάλασε κι' ὁ κόσμος τώρα ἀπὸ ἕνα τέτοιο ζήτημα! Ἄν δὲν θέλῃ κανεὶς σας νὰ γίνῃ βασιλιάς, γίνονται ἐγὼ! Μ' ἀρέσει κιόλας! Εἶναι μιὰ δουλειὰ ποὺ ἔχει τὸ κέφι της!

Ὁ γερο - Καλλίνης χαμογελάει.

— Ὁ φίλος σου, λέει τοῦ Κάλ εἶναι πάντα ἀνοιχτόκαρδος, τέτοιος σύντροφος εἶναι πολὺτιμος γιὰ ἕνα βασιλιά...

— Κι' ἀπὸ δῶ οἱ ἀνορεβωναστικές μου, παπού!, διαμαρτύρεται ὁ ἀδιόρθωτος πυγμαίος μὲ γουρλωμένα μάτια. Μόνος μου ἐγὼ δὲν κάθομαι νὰ κάνω παρέα τοῦ εὐλάρα! Μόνο μαζὶ τους κάνουμε χωρὶς ὄν θέλετε!

Ἡ Χούλα συγκινεῖται ἀπὸ τὴν ἀφασίωσι τοῦ πυγμαίου καὶ τοῦ τραβάει ἕνα τέτοιο σφάλιο ποὺ ὁ Χοῦπ φτάνει σὰν ἰσθούρα ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς ἀπέραντης αἰθουσας.

— Τριανταεὶς στροφές καὶ κάτι!, τσιρίζει ὁ Χοῦπ καταχαρούμενος. Κιαμμιὰ ὦρα θὰ φτάσω στὸ φεγγάρι ἀπὸ καρφάζιά!

Ὅλοι γελάνε καλόκαρδα μὲ τὴ χαζομαίρα τοῦ πυγμαίου καὶ τὸ θυμὸ τῆς Χούλας, ἑαφνικὰ ὁμως, ἕνα χτύπημα ἀκούγεται στὴ μεγάλη πόρτα καὶ ἀμέσως ἀνοίγει γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν ἐμφάνισί του ἕνας φρουρός.

— Βασιλιά μου, λέει καὶ ὑποκλίνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀλέξανδρου, ἕνας ἀγγελιοφόρος μας ἔφτασε αὐτὴ τὴ στιγμή στὴν Πέλλα. Εἶναι βαρεὶὰ πληγωμένος κι' ἐξοντλημένος ἀπὸ τὴν πορεία, τόσο ποὺ φαίνεται πὼς δὲν θὰ ζήσῃ...

Οἱ ἄρχοντες τῆς Πέλλας κυττάζονται μεταξὺ τους μὲ περιέργεια καὶ ἀνησυχία. Ὁ

Χούπ βρίσκει πάλι την εύκαιρία να πετάξει το δικό του:

— "Εμ' δέβαια!, μουρμουρίζει με αγανάκτηση. "Ηρθατε και χτίσατε το χωριό σας τέρμα Θεού! Για νάρθη ένας άνθρωπος να σας κάνει επίσκεψη, πρέπει να του δγῆ ή ψυχή στὸν ποδαρόδρομο!

— Κυττάξτε να τὸν περιποιηθῆτε!, φωνάζει ὁ 'Αλέξανδρος. Καὶ ὅταν ἀνακτήση τὶς δυνάμεις του, τότε τὸν φέρνετε νὰ μᾶς πῆ τὰ νέα του..

— Βασιλιά, λέει ὁ φρουρὸς με σεβασμὸν, ἡ ἐπιθυμία του εἶναι νὰ σας δῆ ἀμέσως... Λέει πὼς θὰ πεθάνη ἀπωσδηποτε καὶ πὼς, πρὶν πεθάνη, πρέπει νὰ προλάβῃ νὰ μιλήσῃ... "Ἐχει πολὺ σοβαρὰ νέα νὰ ἀναγγεῖλῃ...

— Πείσιμα μουλαρίσιο ἔχει αὐτὸς ὁ μυστήριος!, τσιρίζει ὁ Χούπ νευριασμένος. Δὲν κυττάζει τὸ χάλι του, μόνον θέλει καὶ ἀκροάσεις μ' ἐμᾶς τὰ ὑψηλὰ πρόσωπα! Νὰ πᾶς καὶ νὰ τοῦ πῆς, παιδάκι μου, νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι γρήγορα! Νὰ κάνῃ μερικὲς γαργάρες με καρυδοζουμπο καὶ νὰ τυλιχτῆ καλὰ με προβιὲς γιὰ νὰ τοῦ φύγῃ τὸ κρύωμα. Δὲ μοῦ λές, ἡ γλώσσα του εἶναι ἀσπρη;

Φυσικά, ὁ φρουρὸς οὔτε ἀκούει καθόλου τὶς χαζομάρες τοῦ Χούπ. Περιμένει τὴν ἀπάντησι τοῦ βασιλιά του ποὺ φαίνεται πολὺ ἀνησυχος.

Ὁ 'Αλέξανδρος καταλαβαίνει πὼς ὁ ἀγγελιοφόρος του μπορεῖ καὶ νὰ ἐξησῆ, ἀλλὰ τὰ νέα ποὺ θάχῃ νὰ τοῦ πῆ εἶ-

ναι τόσο σοβαρὰ, ὥστε προτιμάει τὸν θάνατο γιὰ νὰ τὰ μεταδώσῃ ἀμέσως.

—Θὰ σηκωθῶ ἐγὼ καὶ θὰ πάω κοντά του!, λέει ἀποφασιστικά. Αὐτὸς νὰ μείνῃ ξαπλωμένος γιὰ νὰ ἀνακτήσῃ δυνάμεις. Ἡ ζωὴ ὅλων τῶν στρατιωτῶν μας εἶναι πολὺτιμη!

Ἡ βασίλισσα κυττάζει τὸν ἄντρα της ἀνησυχῶν.

— 'Αλέξανδρε, μουρμουρίζει, εἶσαι κι' ἐσύ ἀδύνατος. Δὲν πρέπει νὰ σηκωθῆς..

— Δὲν θὰ πάθω τίποτα, ἔννοια σου, τῆς ἀποκρίνεται με χαμόγελο ὁ βασιλιάς. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ 'Αραπὸ πέθανε καὶ ἡ ἀπειλὴ του ἔπαψε νὰ ὑπάρχῃ, ἀπέκτησα σχεδὸν ὅλες μου τὶς δυνάμεις! Εἶμαι τελείως καλὰ τώρα...

Πραγματικά, καταφέρνει καὶ σηκώνεται χωρὶς μεγάλη δυσκολία.

— Ἐλάτε μαζί μου, φίλοι μου!, λέει στοὺς δικούς του. Ἄς ἀκούσουμε τί ἔχει νὰ μᾶς πῆ αὐτὸς ὁ καμμένος...

"Ὅλοι ἔχουν περιέργεια νὰ μάθουν ποῖο εἶναι τὸ συνταρακτικὸ νέο ποὺ φέρνει στὴν Γέλλα ὁ ἀγγελιοφόρος. Ἀκολουθοῦν λοιπὸν τὸ βασιλιά ποὺ βαδίζει με κόπο πρὸς τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ θάβους, κρατημένος ἀπὸ τὸ ἀτσάλινο χερί του Κάλ.

Βρίσκουν τὸν Μακεδόνα ὁδισιπάρο στὴ διπλανὴ αἴθουσα.

Εἶναι ξαπλωμένος σὲ μιὰ παλυθρόνα. Τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα. Ἡ ἀνάσα του εἶναι

βαρειά. 'Αναπνέει μὲ δυσκολία.

Ὁ Χούπ μάλιστα τὸν βλέπει βγάζει ἀμέσως τὸ ἱατρικὸ του παρισίμα.

— Ἐχει κρεατάκια στὴ μύτη!, λέει πολὺ σοβαρά. Φέρτε μου ἓνα ψαλίδι νὰ τοῦ τὰ κόψω μιά στιγμούλα! Δὲν θὰ τὸν ξαναενοχλήσῃ πιά τίποτε!..

Ὡστόσο οἱ ὑπόλοιποι περιτριγυρίζουν τὸν ἀγγελιοφόρο.

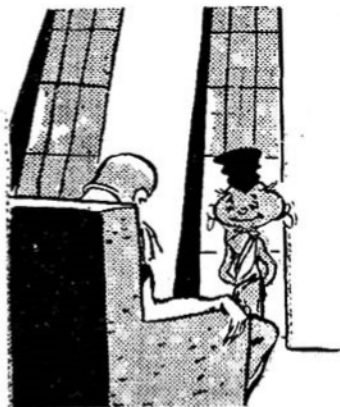
Εἶναι βαρειὰ πληγωμένος. Ὁ ἱμανδύας του εἶναι καταξοχισμένος. Τὰ σαντάλια του τὸ ἴδιο. Ὅλο του τὸ κορμὶ γεμάτο αἷματα.

Ὁ ἀδιόρθωτος Χούπ, ποὺ δὲν μπορεῖ ποτὲ του νὰ μὴν πετάσῃ κι ἀπὸ μιὰ θλακεία, τσιρίζει:

— Ἡ μάνα σου δὲ σοῦ λέει τίποτε ποὺ κυλίεσαι στὰ χώ-

Ὁ Κὰλ βοηθάει τὸν πληγωμένο πατέρα του νὰ περπατήσει...

Πηγαίνει πρὸς τὸ καλύτερο!, λέει ὁ Χούπ χασκογελώντας.

ματα καὶ γίνεσαι σ' αὐτὸ τὸ χάλι, παιδάκι μου; Δὲν βρίσκεις τίποτ' ἄλλα παιχνίδια νὰ παίξῃς πιά, ποὺ νὰ ταιριάζουν καὶ περισσότερο μὲ τὴν ἡλικία σου;

Ὁ Μακεδόνας, μάλιστα βλέπει ἔμπρὸς του τὸν βασιλιά του, θέλει νὰ γονατίσῃ καὶ κάνει νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν τὸν ἀφήνει.

— Μείνε στὴ θέσι σου, φίλε μου, τοῦ λέει συγκινημένος. Δὲν πρέπει νὰ κουραζέσαι. Ἐχεις χάσει πολὺ αἷμα. Γυρίζει στὸν Κὰλ ποὺ κυττάζει μὲ περιέργεια καὶ οἶκτο τὸν ἀγγελιοφόρο.

— Εἶναι ὁ Ἀντύπας!, τοῦ λέει σιγά. Ὁ πρεσβευτὴς μας στὴ χώρα τῶν Ἀπλάντων.

Ὁ Χούπ πετάγεται πάλι μὲ γουρλωμένα τὰ ματάκια του καὶ τσιρίζει:

— Στη χώρα τῶν Ἀτλάντων; Ψυχούλα μου! Καλέ, Θεϊέ, τώρα πού ἀρρώστησε αὐτὸς μὲ στέλνεις γιὰ πρεσβευτὴ; Ἐχω καὶ τὰ προσόντα γι' αὐτὴ τὴ θέση! Ἡ μάνα μου μὲ φώναζε πάντα... τοῦ ἐλο τοῦ Ἀτλαντος!

— Ἐχουμε φιλικούς δεσμούς μ' αὐτὴ τὴν πολιτεία συνεχίζει ὁ βασιλιάς Ἀλέξανδρος, χωρὶς νὰ δίνει σημασία στὶς ἀνοησίες τοῦ Χούπ.

Ὁ ἀγγελιοφόρος ἀκούει τὰ τελευταία λόγια του καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του θλιβερά.

— Ἀλλοίμονο, βασιλιά! μωρμουρίζει μὲ σπασμένη φωνή. Οἱ φιλικὸι δεσμοὶ μας δὲν ὑπάρχουν πιά μὲ τοὺς Ἀτλαντες!

Τὰ ἴματῖα τοῦ Ἀλέξανδρου γαμίζου ἀμνηστία.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!, λέει ἔκπληκτος. Δὲν ἔγινε τίπο-

Ἡ Χούλα δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ περισσότερο καὶ δίνει τοῦ Χούπ μιὰ τρομερὴ σφαλιάρα.

Ὁ Κάιλ ἀρπάζει τὸν Χούπ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τραβάει μαζί.

τα πού νὰ χαλάσῃ τὴ φιλία μας... Καίμιλιά ἔχθροπραξία ἀνόμιμσά μας... Ἡ Νέα Ἀτλαντὶς καὶ ἡ Πέλλα εἶναι δύο πολιτείες πανάρχαιες, κρυμμένες ἀπὸ τὰ μίση καὶ τὰ πάθη τοῦ κόσμου... Μᾶς συνδέουν οἱ δεσμοὶ τῆς προαιώνιας ἱστορίας...

— Ὅλ' αὐτὰ χάθηκαν πιά, λέει ὁ ἀγγελιοφόρος καὶ καταβάλλει ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ μὴ στωριαστῆ κάτω λιπόθυμος... Γιὰ τὸν αἰμοβόρο Κάιλ, δὲν ὑπάρχουν φιλίες καὶ δεσμοὶ, βασιλιά! Εἶναι ἓνα τέρας μὲ μορφή ἀνθρώπου...

— Ὁ Κάιλ!, φωνάζει ὁ Ἀλέξανδρος πού ἡ ἔκπληξις του ὅσο πάει καὶ μεγαλώνει. Ὁ Κάιλ δὲν εἶναι ὁ γιὸς τοῦ βασιλιά τῶν Ἀτλάντων, τοῦ Ἄντορ;

— Ὁ Κάιλ εἶναι τώρα βα-

σιλιάς της Νέας 'Ατλαντίδος! μπουμουρίζει ο άγγελιοφόρος με πένθιμη φωνή. 'Ο Άντορ πέθανε! Τον σκότωσε ο ίδιος ο Κάιλ για να του πάρη τὸ θρόνο!

Μιά ἀνατριχίλα φρίκης διὰ σπερνάει δλους ὄσους βρίσκονται μέσα, στὸ φοβερὸ ἄγγελμα, ἐκτὸς φυσικά ἀπὸ τὸν χαρο-πυγμαῖο.

— Δὲν τὸ πιστεύω!, τσιρίζει, ἀδύνατον! Τὰ παιδιά ἀγαπάνε τὸν μπαμπά τους! Ἐγὼ μάλιστα τοῦ γέρου μου τοῦ εἶχα ἰδιαίτερη ἀδυναμία! Αὐτὸ τὸ παιδί ἐδῶ, λέει ψευτιές! Ἐκτὸς κι' ἂν τὸν καθάρισε κανένας ἄλλος τὸν γέρο-Άντορ καὶ ἀδικοβγάλανε τὸ γιουό του!

— Σκότωσε τὸν πατέρα του για γίνη βασιλιάς!, φωνάζει ὁ γέρο - Καλλινης με φρίκη καὶ σγκῶνει τὰ χέρια ψηλά σὰ νὰ ἐπικαλῆται τὸ Θεό!

— Μὰ πῶς; ἀνάρωτιέται ὁ Ἀλέξανδρος. 'Ο Κάιλ εἶναι ὁ δευτερότοκος, Ἀντύπα... Ἄν σκότωσε τὸν Ἄντορ δὲν θὰ γινόταν αὐτὸς βασιλιάς, ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του ὁ Ἀβάλ!

— Νά τα!, τσιρίζει ὁ χαζὸς - πυγμαῖος χοροπηδώντας. Ἐνα-ἕνα θγαίνουν στὴ φόρα. Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ! Κάποια παλιοδοουλιὰ εἶναι στὴ μέση. Αὐτὸς ὁ Ἀβάλ θάκανε τὴν κατεργαρία! Φαίνεται κι' ἀπὸ τὸ ὄνομά του πού... τονίζεται στὴ λήγουσα!

— 'Ο Ἀβάλ, ψιθυρίζει ὁ Ἀντύπας με φωνὴ πού ὀλοέ-

να γίνεται πιὸ ἀδύνατη, δὲν ζῆ πιά! Τὸν κατσοπάραξε ἕνας μαύρος πάνθηρας!...

— Κύτταξέ τον!, φωνάζει ὁ Χούπ. Φιρὶ-φιρὶ τὸ πᾶνι νὰ μπερδέψη τὸν Κάιλ ἐπειδὴ τὸν συμπάθησα!

'Ο Ἀντύπας σφίγγει τὰ δόντια του γιὰ νὰ κἀνη δύναμι καὶ νὰ κρατήση τὴ ζωὴ πού σιγὰ - σιγὰ φεύγει ἀπὸ τὸ κορμί του. Κρούς ἰδρώτας κατακυλάει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

— Βασιλιά μου!, μουμουρίζει με ἀγωνία. 'Ο Κάιλ εἶναι τώρα ἀπόλυτος κύριος στὴ Νέα Ἀτλαντίδα... Τὰ σχέδιά του... εἶναι τρομερά... Ἡ Πέλλα κινδυνεύει!...

'Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἀγγελιοφόρου ἔχει γίνει ἕνα ρόγχος, Ψυχομαχάει.

— Ἀντύπα, μουμουρίζει. Μίλησε! Μίλησε γιὰ τὴν Πέλλα!...

— Που νὰ μιλήση ὁ φουκαριάρης!, τσιρίζει ὁ Χούπ. Δὲν βλέπεις πού εἶναι βουλωμένη ἡ μύτη του! Δώστε του ἕνα μαντήλι τοῦ ἀνθρώπου!...

— Μὰ μπῆτ ἀναίσθητος εἶσαι καλέ, — με τὸν μπαρδόν κιόλας! — τὸν μαλλώνει ἡ νύγρα με ἀγανάκτησι. Δὲν βλέπεις πού πεθαίνει ὁ καημένος κ' ἐστὸ τὸν κοροϊβεῖς;

— Πεθαίνει; λέει ὁ κουτοπυγμαῖος γουρλώνοντας τὰ μάτια του με θαυμασμό. Καλά, πῶς; Ἔτσι; Χωρὶς νὰ φωνάξη τὴν οἰκογένειά του; Ἐμένα, ὅταν πέθανε ὁ παπὸς μου, εἶχαμε μαζευτὴ ὀλοκλήρη ἀσκέρι γύρω ἀπὸ τὸ

κρεββάτι του!

— Σκάσε γιατί θ' άρχισω τις καρπαζιές!, μουγγρίζει ή Χούλα θυμωμένη.

— Άμάν, Χούλες μου!, τσιρίζει ό πυγμαίος. Μή μ' άφήνετε με τή γλύκα! Είναι άμαρτία νά μου λέτε πώς θά μου δώσετε καρπαζιά και νά μήν τó κάνετε! Άντε λοιπόν!

Ή νέγρα όμως ντρέπεται νά κάνει τέτοιες χειρονομίες σύτη τή στιγμή μπροστά σ' έναν έτοιμοθάνατο.

— Όταν θά βγούμε άπό δώ μέσα, θά σέ σιγουρίσω, έν νοια σου!, τού λέει άπειλητικά.

Ο Χούπ όμως δυσαρεστείται.

— Άπό άναβολή σέ άναβολή τó πάμε!, τσιρίζει νευριασμένος. Έχω νά εύχαριστηθώ σφαιλικά άπό τήν έπική που άληθεύθηκα στη ζούγκλα! Πότε θά φύγουμε πιά άπό αυτό τó χωριό;

Στό μεταξύ ό Άντύπας άγωνίζεται νά μιλήσει. Όλη του ή ζωή έχει άποκρυσταλλωθή πιά στό μάτια του. Τó σώμα του δέν κουνιέται. Ή άνοση του είναι τόσο άνεπαίσθητη που δέν τήν καταλαβαίνεις.

— Ή Πέλλα κινδυνεύει!... μουρμουρίζει και πάλι άχνά, σαν έλη ή σκέψις του νά έχη καρφωθή πάνω σ' αυτές τις λίγες λέξεις. Ο Κάιλ έτοιμάζεται!...

Ένας παράξενος βόγγος βγαίνει άπό τó στόμα του. Τρανάζεται κι' ύστερα μένει

άκίνητος με άνοιχτά μάτια. Είναι νεκρός.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ο ΛΟΙ μένουν γιά μερικά δευτερόλεπτα άκίνητοι σαν αγάλματα. Δέ μπορουν νά πιστέψουν άκόμα πώς ένας τόσο γεναίος και πιστός άντρας σαν τόν Άντύπα, δέν βρίσκειται πιά στη ζωή.

Νεκρική σιγή άπλώνεται στην αίθουσα που έπισκέφθηκε ό θάνατος.

Ο Χούπ παραξενευτήκε με τή σιγή και γυρίζει και κυτάζει τόν πεθαμένο. Τó πρόσωπο τού πυγμαίου φαερώνει εύχαιοίσησι.

Ή τσιριχτή φωνή του άκούγεται παράφωνα μέσα στό δωμάτιο:

— Ά, τόν κακομοίρη! Εύ τυχώς γύσισε πρòς τó καλύτερο! Τούφυγε έκείνο τó καταραμένο λαχόνιασμα που είχε. Ή άφησημάδα του όμως δέν περιγράφεται! Ένώ άποκοιμήθηκε, ξεχασε τά μάτια του άνοιχτά!

Ο Κάιλ παίρνει τόν άστείο φίλο του άπό τó χέρι.

— Έλα, Χούπ, τού λέει με σοβαρή και θλιμμένη φωνή. Πάμε έξω γιά νά τόν άφήσουμε νά κοιμηθή, τόν καημένο!....

Ο πυγμαίος τόν ακολουθεί χωρίς κομμιιά αντίρρηση.

— Ξέρεις τι τού χρειάζεται, αύτουνού τώρα; τσιρίζει με ύφος μεγάλου γιατρού. Ένα

ζηστό ζουμί από κρέας πουλιού!

— Μείνε ήσυχος, Χούπ... Εὰ πῶ του μάγειρα νὰ του τὸ ἐτοιμάση...

— Ἀιμάν! Νὰ βάλω πρῶτα τὴ Μανταλένα μου σέ κανέ να κλουθὶ μήπως κάνουνε λάθος καὶ μοῦ τὴ μαγειρέμουνε. Ξέρεις τί σούπα θάκανε ἡ ἀφιλότιμη! Ἄς ἔχη χάρι μόνο του τῆς ἔχω ἀδυναμία!

Ὁ Κάλ δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Ἐχουν φτάσει στὴν πόρτα. Τὴν ἀνοίγει καὶ θγαίνουν ὅππὸ τὸ νεκρὸ ἑωμάτιο. Οἱ ὑπόλοιποι τοὺς ἀκολουθοῦν.

Ὁ βασιλιάς Ἀλέξανδρος πάει καὶ ξαπλώνει πάλι στὸ κρεβάτι του γιατί ἔχει πολὺ ἐξαντληθῆ ἀπὸ τὴν προσπάθεια πὺ κατέβαλε.

Ὁ Κάλ πηγαίνει κοντά του — Πατέρα, του λέει σιγά πρέπει νὰ μάθουμε τοὺς σκοπούς του Κάλ, γιὰ νὰ λάβου

Ἡ γραμμὴ τοῦ ὁρίζοντα εἶναι πράσινη...

Ὁ καινούργιος ἀντίπαλος τοῦ λιανταρίου εἶναι τρομερός...

μὲ τὰ μέτρα μας...

— Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, γιὰ μου; Κανεὶς ἄλλος δικός μας δὲν ὑπάρχει στὴν Ἀτλαντίδα. Ἐδῶ θρίσκεται ὁ Ἀτόρ, πὺ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ μακαρίτη τοῦ βασιλιά Ἄντορ. Οὔτε θὰ ξέρῃ γιὰ τὴ δολοφονία του...

— Πρέπει κάποιος νὰ πάῃ στὴ Νέα Ἀτλαντίδα!, του λέει τὸ θρυλικὸ παιδί μὲ μάτια πὺ λάμπουν παράξενα. Νὰ κατασκοπεύῃ τις κινήσεις τοῦ καινούργιου βασιλιά...

Ὁ Ἀλέξανδρος κουνάει τὸ κεφάλι του ἀήσυχος.

— Ἄν ὁ Κάλ εἶναι ἐναντὶ ον μας, λέει, ὅπως τουλάχιστον ἀφήσαν νὰ ἐνωθῆ τὰ λόγια τοῦ Ἄντύπα, δὲν μπορεὶ κανεὶς ἀπὸ μᾶς νὰ πάῃ στὴν πολιτεία του. Ὅποιος πάει ἐκεῖ θὰ τὸν σκοτώσουν.

Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ λάμπουν σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

— 'Υπάρχει κάποιος που μπορεί να πάη χωρίς να τον σκοτώσουν, πατέρα! μουρμουρίζει με φωνή που τρέμει από συγκίνηση.

— Ποιός είναι αυτός;

— 'Εγώ, πατέρα!

— Τρελλάθηκες, Καλλίνη; ξεφωνίζει ο βασιλιάς 'Αλέξανδρος και τινάζεται πάνω στο κρεββάτι του σά να τον χτύπησαν. 'Εσύ ό μέλλων βασιλιάς της Πέλλας να πās να πέσης στα χέρια αυτού του δολοφόνου; Μά πρώτον - πρώτον έσένα θά σκοτώση αυτό τὸ τέρας που δέν δίστασε να σκοτώση τὸν πατέρα του.

— 'Εμμένα δέν θά με σκοτώση, έπιμένει ὁ Κάλ με παρά ξενο ὕφος. Μήν ξεχνάς πὼς έμμένα κανείς έξω από τήν Πέλλα δέν με γνωρίζει! Δυὸ μέρες δέν είναι που κανείς σ' αὐτὸ τὸ μέρος δέν μ' εἶχε δῆ. 'Εχουν περάσει χρόνια από

Τὸ λευκὸ παιδί πήδηξε στὸ πλάι γρήγορα σὰν τὸν ἄνεμο...

τὴν ἐποχὴ που οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλιά "Αντορ ἔρχονταν στὴν πόλι μας καί μ' ἐπαίρναν στὴν ἀγκαλιά τους.. Ουμᾶμαι μερικούς από αὐτούς ἀκίμα... Τώρα πιά γιά ὅλους εἶμαι νεκρός, ὅπως ἡμου καί γιά σάς... Τὸ ξεχνάς πατέρα; 'Ο βασιλιάς 'Αλέξανδρος σουφρώνει τὰ φρύδια του. Τὸ ἔλεμμα του είναι ἀνήσυχο. Τρομαγμένο μπορεί να πῆ κανείς.

— Βρήκα τὸ γιό μου, με τὰ από χρόνια που τὸν εἶχα γιά πεθισμένο!, μουρμουρίζει με πείσμα. Δέν θέλω να σε χάσω Καλλίνη! 'Ακόμα δέν σέ χόρτασαν τὰ μάτια μου! 'Ακόμα οὔτε σε εἶδα!..

— Καλὰ σου λέει ὁ γέρος σου!, τσιρίζει ὁ Χούπ που ἔχει εὐαίσθητη καρδιά κι' ἔχει κιόλας συγκινηθῆ. Μαζέψου λιγάκι στὸ σπῆτι σου,

'Ο Κάλ ὁρμάει πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγεται ἡ φασαρία.

ξυλάρα, που συλήθισες στην αλητεία και δεν έχεις κρατημέ! "Άσε να φάμε κι' έμείς λίγο μαγειρεμένο φαγάκι πιά που έχουμε τρελλαθή στα φρούτα και στο ψητό τής σου βλας!

Ο Κάλ δεν δίνει καμμιά σημασία στον τρελλό - Χούπ

— Πατέρα, λέει πρώτα απ'όλα είναι ή Πέλλα! Δεν μπορούμε να μη μάθουμε τι κινδύνους διατρέχει από τον Κάιλ. Πρέπει να ξέρουμε τα σχέδιά του για να δούμε και πώς θα τα αντιμετωπίσουμε. Μπορεί να έτοιμάζει έκστρατεία εναντίον μας... Πρέπει να ξέρουμε... Και μάλιστα γρήγορα πατέρα! Πρέπει να φύγω! Θα φύγω μαζί με τους συντρόφους μου πάλι... Μη φοβάσαι... Θα τα καταφέρω με όπως τα καταφέραμε παντού ως τώρα...

Ο βασιλιάς κυττάζει την Μπέλλα. Η πεντάμορφη κόρη στέκει στο πλάι του γιού του.

Κυττάζει και τη Χούλα και το Χούπ. Μοιάζει σ'α να ζητάει βοήθεια από όλους αυτούς.

— Λες πώς θα φύγης με τους συντρόφους σου!, λεί στον Κάλ με φωνή που τρέμει. Ούτε τους ρώτησες όμως αν'έχουν όρεξη να χαθούν πάλι μέσα σ'ε τρομερές ζούγκλες και σ'ε έρημιες που βασιλεύει ο θάνατος, για μια πόλι που τίποτα δεν τους συνδέει μαζί της.

Η Μπέλλα καταλαβαίνει ό τι ο Αλέξανδρος θέλει τη βοήθειά της για να πείση τον

γιού του να μη φύγη. Δεν μπορεί όμως να πη ψέματα.

— Βασιλιά, μουρμουρίζει, δεν ξέρω ποιού από τους δύο σας ή γνώμη είναι πιο σωστή... Αυτό μόνοι σας θα το βρήτε... Πάντως εγώ δεν πρόκειται να πω κάτι αντίθετο σ' αυτό που θα μου ζητήση ο Κάλ.

— Έγώ, λεί ή χοντρή Χούλα με μεγάλη αξιοπρέπεια, θα πάω όπου πάει και ή κυρά μου! Δεν με μέλλει που θα είναι φτάνει να είμαι κοντά της για να την υπηρετώ και για να τής προλαβαίνω τις έπιθυμίες!

— Έγώ, τσιρίζει ο Χούπ θα πάω μαζί με τον ξυλάρα, γιατί όχι τίποτ' άλλο, αλλά έπειδη έδωσα τον λόγο μου στη μαμα- Χούπαινα —μαύρη ή ώρα— πώς, όπου και να πάη, θα τον προσέχω σαν τα μάτια μου από το κακό συναπάντημα! Είναι πολύ άμυαλο παιδί και όλο του χρειάζεται ναχη μαζί του κάποιον που να του κόβη για να του δίνη συμβουλές...

Ο βασιλιάς Αλέξανδρος κοιτάει το κεφάλι του με λύπη. Καταλαβαίνει πώς έχει νικηθή από τη θρυλική παρέα των τεσσάρων παιδιών.

— Ωστε όλοι συμφωνείτε με τον Καλλίη!, μουρμουρίζει και τους κυττάζει έναν - έναν στα μάτια.

— Όχι όλοι!, λεί ο πυγμαίος παρεξηγημένος. Βάλε και μια λευκή ψήφο, θεέ, γιατί ή Μανταλένα άπουσιάζει.

Ο βασιλιάς παρά τη στε-

νοχώρια του χαμογελάει.

— Καλλίνη, λέει στο παιδί του, βσωσες μιὰ φορά τὴν Πέλλα ἀπὸ τὰ νύχια τῶν βαρβαρῶν... Ἔξες καὶ γιὰ δευτέρα φορά τώρα νὰ διακινδυνεύσης τὴ ζωὴ σου γι' αὐτὴν...

— Δὲν φτάνουν οὔτε χίλιες φορὲς ὅταν ἡ πατρίδα μας ἔχει τὴν ἀνάγκη μας!, λέει ὁ Κᾶλ περήφανα. Ἡ ζωὴ μας ἀνήκει σ' αὐτὴν, στίς καλὲς καὶ στὲς δύσκολες στιγμὲς της...

Ὁ πατέρας του παρ' ὅλη τὴ στενοχώρια του τὸν κυττάζει μὲ καμάρι.

Ὁ Χούπ χασκογελάει.

— Κύττα, μὲ τί μαλαγαγιὲς πάει νὰ τὸν τοιμπάρη τὸ γέρο του!, τσιρίζει πονηρὰ στὴ Χούλα πού στέκει πλάι του.

— Μὲ τὸ μπαρδὸν κιάλας! Εἶσαι μπουζουκοκέφαλος!, λέει ἡ πελώρια νέγρα ἀγανακτισμένη γιὰ τὴν κουταμάρα του. Ὁ κύριος Κᾶλ εἶναι γενναῖο βασιλόπουλο κι' ἐγὼ καλὰ τὸ λεγα πὼς ἡ μίς Μπέλλα θὰ γίνῃ βασιλοπούλα κι' ἐγὼ Κυρία ἐπὶ τῶν Τιμῶν!

— Γιὰ σέφου με κι' ἐμένα, κύριον τῆς Κυρίας τῶν Τιμῶν!, λέει καρδαμμένος ὁ πυγμαῖος. Δὲν θάχη ξαναγίνει τέτοιο νούμερο σὲ παλάτι, ποτὲς τῶν ποτῶν!

— Καὶ οὔτε τώρα θὰ γίνῃ τριπίθαμε!, τσιρίζει ἡ χοντρο-Χούλα κατακάκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ της. Καὶ νὰ εὐχαριστῆς τὸ Θεὸ πού ἔτυχε σὲ ψηλὰ πρόσωπα καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ρίξω σφαλίφαρα!

— Ἀμάν!, ξεφωνίζει ὁ πυγμαῖος μὲ λαχτάρα. Πάμε ἔξω μιὰ στιγμὴ, Χούλες μου, νὰ μοῦ τὴ ρίξετε καὶ ξαναρχοῦμαστε!

Μὰ στὸ μεταξύ ὁ διάλογος μεταξύ τοῦ βασιλιᾶ Ἀλέξανδρου μὲ τὸν γιοῦ του ἔχει τελειώσει. Ἡ μεγάλη ἀπόφασις ἔχει παρῆθ. Τὰ τέσσερα παιδιά πού ὕστερα ἀπὸ τρομερὲς περιπέτειες ἔχουν καταφέρει νὰ φτάσουν στὴν ἱερὴ Πέλλα, θὰ ξεκινήσουν καὶ πάλι γιὰ μιὰ ἀγνωστὴ χώρα πού τὴν κατοκεῖ ἕνας τρομερὸς καὶ μυστηριώδης λαός. Τούτῃ τὴ φορά ἡ ἀποστολὴ τους εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ δυσκολώτερη καὶ πολὺ πιδὲ ἐπικίνδυνη.

Λίγο ἀργότερα, συνοδευμένοι ἀπὸ τὸν γέρο - Καλλίην τὸν παπὸ τοῦ Κᾶλ, προχωροῦν πρὸς τὴ μεγάλη πύλη τῶν τειχῶν τῆς Πέλλας.

Ὁ πατέρας τοῦ θρυλικοῦ βασιλιᾶ τῆς πολιτείας προσπαθεῖ ἀκόμα νὰ ἀλλάξη τὴν ἀπόφασιν τοῦ θρυλικοῦ κυρίου τῆς Ζούγκλας.

— Παιδί μου, τοῦ λέει, αὐτὸ πού κάνεις σήμερα, εἶναι καθαρὴ τρέλλα. Οἱ ἀποστάσεις ἀνάμεσα στὴν Πέλλα καὶ στὴ Νέα Ἀτλαντίδα εἶναι τεράστιες. Εἶναι γεμάτες ἀπὸ ἀγροῖμα φοβερὰ καὶ φυλὲς πού δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἀνθρώπινο ἐπάνω τους... Καὶ τὸ κυριώτερο, δὲν ξέρεις κανὸν τὸ σωστὸ δρόμο γιὰ νὰ βαδίσης.

— Ὄνὰ προσπαθήσω νὰ τὸν βρῶ, παπὸ, ψιθυρίζει ὁ Κᾶλ πεισματάρικα. Καὶ θὰ τὸν ἀνκαλύψω ὅπως βρῆκα καὶ τὸ

δράμο για την Πέλλα. Πρέπει να μάθουμε τι είδους κίνδυνος είναι αυτός που απειλεί την πατρίδα μας...

— Φοβάμαι ότι θα χαθής καλό μου παιδί!, και τότε δε θα ωφελήσης ούτε την Πέλλα ούτε τους συντρόφους σου ούτε τον έαυτό σου...

— Έχω ξαναπάει, παπού, μιιά φορά στη Νέα Άτλαντίδα... Θυμάμαι που με είχε πάρει ο πατέρας στο άρμα του σε μιιά φιλική επίσκεψη στον βασιλιά Άντρο...

— Ήσουν έπτά χρονών τό τε παιδί μου κι έχουν περάσει δέκα θλιάκληρα χρόνια από τό τε, Καλλίνη... Ούτε μεγάλος άντρας δέν θα μπορούσε να ξαναβρῆ αυτό τό δράμο μετά από τόσα χρόνια. Έγώ, που έχω πάει δεκάδες φορές, δέν μπορώ να τόν βρώ τώρα, ύστερα από έξη χρόνια που πή

‘Ο Χούπ χτυπάει μ’ όλη τῆ δύναμη τῆν ούρά του λιονταριού με τό μπουμέραγκ,

για τελευταία...

— Θα τόν βρώ!, λέει ό Καλ σφίγγοντας τίς γροθιές.

Τό πρόσωπο του γερο-Καλ λίνη είναι κατακόκκινο από τῆ συγκίνηση και τῆν άνησυχία.

‘Ο Χούπ τόν λυπάται που τόν βλέπει έτσι.

— Πάντα έτσι, κακορρίζικος είναι, παιπούλη!, του λέει με τῆν τσιριχτή φωνή του. Κι’ όσο πιό πολλά του λές τόσο περισσότερο μουλαρώνει! Μῆ χολοσκάς πιό πολύ και πάθεις τίποτε, που είσαι άργχιολογία! Και να φοράς ξεστές παντούφλες τώρα που θα λείπουμε, μήπως σε χτυπήσει κανένα κρύωμα στο κεφάλι! Και που είσαι, παιπού! Μῆ τυχόν τό ρίξης στο Χούλα - χούπ τώρα που σου τό έμαθα! Δέν είναι για σένα τέτοια τράματα, νόμισατε έξηγημένοι!...

‘Η Χούλα δέν άντέγει να άκούη περισσότερο τίς άνοησίες του. Του σκάει μιιά τρομερή κορπαζιά.

‘Ο τρελλο - Χούπ στριφογυρίζει σαν σβούρα και ξαφνικά σκάει πάνω στην κλειστή πύλη τών τειχών —γιατί έχουν πιά φτάσει.

— Άμάν τί μου κάνετε!, τσιρίζει θυμωμένος στους φρουρούς Μακεδόνες που τόν βλέπουν γελώντας. Άν μου άνοίγατε τῆν πόρτα θάψτανα έτσι σβουριχτός ως πέρα τῆν Άτλαντίδα!

Στό μεταξύ ό γερο - Καλλινης που δέν προσέχει θέβαια τίς τρέλλες του Χούπ, προ-

σπαθεί ακόμα να αλλάξει μυ αλό στον έγγονό του.

— Τουλάχιστον, του λέει τελευταία, αφού δεν θές να μάκούσης και να μείνης εδώ γιατί δεν παίρνεις μαζί σου έναν καλό οδηγό πουνά ξέρη τὸ δρόμο;

— Αν γινόταν θά τὸν ἔπαιρνα, λέει ὁ Κάλ ἀνυπόμυνα. Μὴν ξεχνάς ἄμως παπού, πὼς πηγαίνω μαζί με τοὺς φίλους μου, γιατί δὲν με γνωρίζουν καθόλου οἱ ἄτλαντες καὶ εἶμαι ὁ μόνος πὺ μπορῶ νὰ πᾶω ἀφοβα... Ἄν ἔχου με ἕναν Μακεδόνα μαζί μας, βιά κινδυνεύουμε πολὺ περισσότερο... Λοιπὸν... Ἡ πύλη ἀνοίγει... Πρέπει νὰ κάνουμε γρήγορα! Δὲν ξέρουμε πᾶσο καιρὸ ἔχουμε μπροστά μας!

Ὁ γαρο - Καλλίνης ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του.

— Λοιπὸν, παιδί μου, λέει ἀποφασιστικὰ με φωνὴ ὀμως πὺ τρέμει ἀπὸ συγκίνησι, αφού τίποτα δὲν γίνεται, ἔχε τὴν εὐχὴ μου ὀδηγὸ στο δρόμο σου πὺ εἶναι δρόμος τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αὐθυσίας... Ἡ Πέλλα σ' εὐχαριστεῖ ἔσένα καὶ τοὺς συντρόφους σου!...

Ὁ Χούπ γουρλώνει τῖς μα τῶρες τοῦ ἔκστατικός.

— Τί! Κί' ἔμένα δηλαδή; τσιρίζει με χαρὰ πὺ δὲν πεο:γράφεται.

— Κί' ἔσένα βέβαια, παιδί μου!

— Μ' εὐχαριστεῖ ἡ Πέλλα; Δηλαδή ἐπίσημα πράματα ἡ σου ξέφυγε ἔτσι καὶ τῶρες, παπούλη;

Τὸ τρομερὸ λιοντάρι μένει τότε ἀκίνητο, νεκρό...

— Οἱ Μακεδόνες ξέρουν νὰ εἶναι εὐγνώμονες!, λέει σοβαρὰ ὁ γαρο - Καλλίνης. Ὅσοι ἔχουν προσφέρει μιὰ μεγάλη ὑπηρεσία στὴν ἱερὴ Πέλλα, χαράζεται τὸ ὄνομά τους σὲ μιὰ μαριμάρινη λευκὴ πλάκα, στὴν πλατεία τῶν ἡρώων καὶ τῶν βασιλέων... Πρῶτο ἔπάνω - ἔπάνω στὴν πλάκα αὐτὴ εἶναι γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ στρατηλάτου τῶν αἰώνων, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου: Δεύτερο τοῦ ἀφωσιωμένου Καλλίνη τοῦ Πρῶτου... Ἀπὸ κάτω εἶναι πολλὰ ὄνόματα βασιλιάδων καὶ ἀνθρώπων πὺ πρόσφεραν σημαντικὰς ὑπηρεσίες στὴν πολιτεία... Ἐκεῖ θὰ γραφτῆ καὶ τὸ δικό σας, φίλοι μου, ἄσχετα με τὸ ὀποτέλεσμα πὺ θάχη ἡ ἀποστολή σας!...

— Μεγάλη πλάκα αὐτὴ!

τσιρίζει ο αδιάρθωτος Χούπ.
 "Εμ' θέβθαια μεγάλη! Για να
 χωράει τρία όνόματα από κά-
 τω! Καλέ, παπούλη!, θέλω
 να σου ζητήσω μιὰ χάρι!

— "Ό,τι θέλεις, παιδί μου.

— "Αντί να τὸ γράψετε
 στην πλάκα αὐτὸ τὸ καλαμ-
 πούρι πὸν κάνω καὶ γίνομαι
 ἥρωας, δὲν τὸ γράφετε πιὸ
 καλά σὲ μιὰ ἐπιστολὴ νὰ τὸ
 στείλετε στὴ γριὰ μου; Θὰ
 πάθῃ ἐμπλοκὴ καρδίας ἀπὸ
 τὴ χαρὰ τῆς καὶ θὰ τὰ τσιτώ-
 σῃ, ἀλλὰ δὲν παίζει ρόλο ἄ-
 φοῦ θὰ πάῃ εὐχαριστημένη!

Ὁ Κάλ ἀρπάζει ἀνυπόμο-
 να τὸ χαζὸ φίλο του ἀπὸ τὸ
 χέρι καὶ τὸν τραβάει μαζί
 του.

— "Ελα, τοῦ λέει. "Εχου-
 με ἀργήσει...

Μὲ τὸ τράβηγμα τοῦ Κάλ
 βρῖσκονται ὅλοι ἔξω ἀπὸ τὰ
 τείχη τῆς Πέλλας.

Ὁ πυγμαῖος τσιρίζει γυρί-
 ζοντας πίσω τὸ κεφάλι του
 πρὸς τὸ μέρος πὸν στέκεται
 ὁ γερὸ - Καλλίνης:

— Νὰ τὸ στείλετε συστη-
 μένο γιὰ νὰ τὸ λάβῃ ὅπωςδὴ
 ποτε!

Ὁ Κάλ ἀνυπομονεῖ.

— "Ελα ἐπιτέλεις, ἀνόητε,
 τοῦ λέει αὐστηρά. "Ἡ ὥρα μας
 εἶναι πολὺ τιμη!

— Πολύ τιμη; ξεφωνίζει ὁ
 Χούπ μὲ γουρλωμένα μάτια.
 Τότε νὰ τὴ δέσουμε μέσα σ'
 ἕνα πέτσινο σακκουλάκι καὶ
 νὰ τὴν κρεμάσουμε στὸ λαι-
 μὸ μας μὲ σπάγγο γιὰ νὰ μὴ
 τὴ χάσουμε!

ΠΡΟΣ ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙ

Δ Ὅ μέρους τὰ τέσσερα
 παιδιά μαζί μὲ τὴν παρ-
 βαλὴ καρκακάξα τοῦ πυ-
 γμαίου, τὴ Μανταλάνα, βαδί-
 ζουν σὲ ἀγνωστες κι ἄγριες
 περιοχές.

Μόνον κάθε βράδυ ὁ Κάλ θε
 εακώνεται ἀν ἀκολουθοῦν τὴ
 σωστὴ πορεία. Ὁ σοφὸς δά-
 σκαλὸς του, πὸν ἀντιπροσω-
 πεύει τὸ— Πνεῦμα— τῆς—
 "Υπέρατης — Σοφίας, τοῦ ἔ-
 χει μᾶθει νὰ βρῖσκῇ τὸν δρό-
 μο του στὴν ἔρημο ἀπὸ τὰ ἄ-
 στρα. Καὶ πραγματικά, μιὰ
 πελώρια ἔρημος εἶναι αὐτὴ
 πὸν πέρασαν τὰ θρυλικά παι-
 διὰ σ' αὐτὲς τῆς δυὸ μέρες
 τῆς κουραστικῆς πορείας.

Ὅλων ἔχουν ξεραθῆ τὰ
 λαίρυνγια τους ἀπὸ τὴ δίψα,
 γιὰ τὰ μικρὰ δοχεῖα μὲ τὸ
 νερὸ πὸν ἔχουν πάρει μαζί
 τους, ἔχουν τελειώσει ἀπὸ τὴ
 δεύτερη μέρα τὸ μεσημέρι.

Πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλους ὑπο-
 φέρει ἡ Χούλα, πὸν εἶναι χον-
 τρὴ καὶ τὸ κορμὶ τῆς κολυμπᾶ
 εἰ στὸν ἰδρώτα.

Ὁ πυγμαῖος τὴν παρακο-
 λουθεῖ καὶ εἶναι συνεχῶς κα-
 τατρομαγημένος.

— "Αμάν!, μῆς 'Αμερικὴ!
 "Ἀσχημα μαντάτα!, λέει σὲ
 μί'. — μὴ ὁ αδιάρθωτος πυ-
 γμαῖος.

— Τὶ ἔπαθες πάλι, Χούπ;
 τὸν ρωτᾷ ἡ πεντάμορφη κο-
 πέλλα χαμογελώντας, γιὰ εἶ
 ναι σίγουρη ὅτι πάλι κάποια
 ἀνοησία θὰ πετάξῃ ὁ ἀνεκδι-
 ἠγητος πυγμαῖος.

— Είναι για να ρωτᾶς τί; μουρμουρίζει ο αδιόρθωτος Χούπ. Δεν βλέπεις εκεί που οι Χούλνες έχουν αρχίσει και λυώνουν;...

— Λυώνουν;

— Μάλιστα. Λυώνουν! Λοιπόν κατάλαβα το μυστικό τώρα! Κάτι θα κάνουμε για να σταματήση το κακό!

— Ποιό μυστικό, Χούπ; ρωτάει περίεργη τώρα η συντρόφισσα του Κάλ.

— Οι Χούλνες μου δεν είναι τρεις όπως νόμιζα, αλλά μία!

— "Αϊ στο καλό!

— Μάλιστα! Γι' αυτό σου λέω πώς το κατάλαβα! Ξέρεις τί συμβαίνει;

— Πού να ξέρω;

— "Ακου, να πήξης! Φαίνεται πως η φουκαριάρα, πίνει πολύ νερό!

— "Οτι πίνει - πίνει!, λέει σοβαρά η Μπέλλα με δυσκολία συγκρατώντας τα γέλια της.

— Χιμ! Βλέπεις λοιπόν; τσιρίζει ο πυγμαίος θριαμβευτικά. Καλά το ψυλλιάστηκα! Και λοιπόν από το πολύ νερό που πίνει, φούσκωσε κι' έγινε έτσι όπως τη βλέπεις!

— Λές;

— Πάω στοίχημα τὰ μανικέτια μου!

— Δεν τὸ πάω γιατί θὰ κερδίσης!, τοῦ λέει ἡ Μπέλλα σοβαρά.

— Σάμπως ἔχης καὶ μανικέτια, καλέ, γιὰ νὰ στοιχηματίσης; φωνάζει ὁ χαζο-Χούπ περιφρονητικά. Λοιπόν; Γιὰ τί πράμα μιλάγαμε; Γιὰ τὰ

μανικέκια;

— "Όχι, γιὰ τὴ Χούλα!..

— "Α, ναι! Μπράβο! Καὶ φαίνεται λοιπὸν πὼς οἱ Χούλνες μου θὰ τσαγκρουιστήκα νε σὲ κανένα κάκτο... Κι' ἀπὸ μὰ τρυπίτσα, τρέχει τώρα τὸ νερό! Μπήκες;

— Είναι καταπληκτικό!, ξεφωνίζει ἡ Μπέλλα. Κανέναν δὲν θὰ τὸ σκεφτόταν!

— Καλὲ τρελλάθηκες ἢ χάζεψες;, μουρμουρίζει ὁ πυγμαίος παραξευμένος. Πὼς κα νένας δηλαδή, ἀφοῦ τὸ σκέφτηκα ἐγώ!

— Ναι, μὰ ἐκτὸς ἀπὸ σένα!

— "Άλλο αὐτό... Καὶ λοιπὸν τώρα πρέπει νὰ βρούμε κανένα τσιρότο νὰ τὸ κολλήσουμε ἐπάνω στὴν τρυπίτσα πού ἔκανε τὸ ἀγκαθάκι. "Έχεις ἐσύ;

— "Όχι, τοῦ λέει ἡ Μπέλλα γελαστά, ἀλλὰ στὸ πρῶτο φαρμακεῖο πού θὰ βρούμε, παίρνουμε ἕνα ρολὸ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό..

— Φέξε μου καὶ γλύστρησσο! Καλὰ λέω πὼς μουρλάθηκες παιδάκι μου! Καλὲ ξέχασες πὼς εἶναι Κυριακὴ καὶ τὰ φαρμακεία εἶναι κλειστά;

"Ἡ Μπέλλα δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ περισσότερο καὶ βάζει τὰ γέλια.

— Καλὰ, τοῦ λέει. Αὔριο πού θ' ἀνοίξουν!

— "Ὡς αὔριο χαιρετίσματά!, τσιρίζει ὁ Χούπ μωτρωμένος. Θάχη χάσει τόσο νερό, πού ἀπὸ Χούλνες θάχη γίνε Χούλα!

— Δὲν πειράζει. Τὴ βάζου

με μέσα στο ποτάμι και ξαναγεμίζει!

Τού πυγμαίου τὰ μάτια ἀστράφτουν ἀπὸ εὐτυχία.

— Τώρα μάλιστα!, ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος. Εἶπες καὶ τοῦ λόγου σου μιά σωστὴ κουβέντα! Αὐτὴ δὲν ἦταν κουβέντα. Ἦταν βάλσαμο! Δὲν ξέρεις πῶς ἠσύχασα!

Τὴν ἴδια στιγμή πού σταματάει αὐτὴ ἡ... σοβαρὴ συζήτηση, σταματάει ξαφνικά καὶ ὁ γιγαντάσωμος Κάλ.

Ἀπλώνει τὸ χέρι του μπροστὰ καὶ δείχνει πέρα μακριά. Στὸ βάθος τοῦ ὄριζοντα σχηματίζεται μιά πράσινη γραμμὴ.

— Ἡ ζούγκλα!, λέει μὲ

χαρά. Ἀκολουθοῦμε σωστὸ δρόμο γιὰ τὴν ὥρα... Κουράγιο, φίλο μου. Μόλις φτάσου με θὰ βρούμε καὶ νερό.

Ἡ τετραπέρατη Μανταλένα πού ἀκούει τὰ λόγια του, φτερουγίζει ἐπάνω ἀπὸ τὴν καπελλαδούρα τοῦ Χούπ ὅπου εἶναι θρονιασμένη τὴσ ὥρα. Πετᾶει ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς πράσινης γραμμῆς, γιατί κι' αὐτὴ ἡ κακομοίρα ἔχει διψήσει καὶ θέλει νὰ πιῇ νερό.

Ὅσο γιὰ τοὺς τέσσερις συντρόφους, παρ' ὅλο πού διέκριναν τὴ ζούγκλα, χρειάζονται τουλάχιστον δυὸ ἄρες πορεία ἀκόμα γιὰ νὰ φτάσουν.

— Ἄ, μωρὴ Μανταλένα!

Ὁ Χούπ εἶναι φορτωμένος σὰν χαμᾶλης καὶ ἡ Χούλα τρέει μὲ τὸ ροχατί της!

Το λιοντάρι δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ τὸν ἀρόπη καὶ τὸν ἔφτυσε!

Νάχα τὰ φτερά σου! λέει με ζήλεια ὁ Χούπ κουνώντας τὴν κεφαλα του. Καλὲ σύ! Μανταλένα! Ὅταν βρῆς τὸ ποτάμι, κάτσε ἐκεῖ! Μὴν τὸ κουνήσης! Πιὸ καλὰ νὰ ψάχνουμε νὰ βροῦμε ἐσένα πού σε γνωρίζουμε καλὰ, παρὰ γιὰ τὸ ποτάμι πού δὲν ξέρομε πού εἶναι!

— Καλὲ τρελλάθηκες; — με τὸ μπαρδὸν κιόλας! μουρμουρίζει ἡ Χούλα πού ἔχει ἔρθει κοντὰ του κι ἀκούει τὰ τελευταῖα του λόγια. Πιὸ εὔκολο εἶναι νὰ βρῆς ἕνα πουλάκι τόσο δά, παρὰ ἕνα ὀλόκληρο, μεγάλο ποτάμι;

Ὁ Χούπ στέκεται μιὰ στιγμή σκεπτικός, ἀλλὰ δὲν τὸ

βάζει κάτω εὔκολα.

— Ναί, τσιρίζει στὸ τέλος θριαμβευτικά. Ἀλλὰ ἂν εἶσαι ἐξυπνη τοῦ λόγουσου, βάλε τὸ ποτάμι νά.. κακαρίση, ὅπως θὰ κάνῃ καὶ αὐτὴ ἡ γλωσσόκοπάνα καὶ θὰ τὴν ἀκούσου με ὅπο ἔξῃ χιλιόμετρα μακριά!

Σ' αὐτὸ τὸ ἀπίθανο ἐπιχειρήματα τοῦ Χούπ, αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Χούλα μένει με τὸ στόμα ἀνοιχτό.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ τῆς ἴδιας μέρας, προχωροῦν μέσα στὴν ἀργιστικὴ θλάση μιὰς ζούγκλας, κοντὰ

στην ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ.

Πανδαιμόνιο σωστό ἀπὸ φωνῶν ζῶων καὶ κρωξιματα πολλῶν γίνεται ἐδῶ μέσα. Ἡ ζέστη δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ καθόλου πιά, γιατί οἱ ἀδιαπέραστες φυλλωσιές τῶν δέντρων, τοὺς προστατεύουν ἀπὸ τὶς φλογισμένες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου...

Μπροστὰ πηγαίνουν ὁ Κάλ μαζί με τὴν Μπέλλα καὶ κουβεντιάξουν γιὰ τὴ συνέχεια τοῦ ταξιδιοῦ τους πρὸς τὸ ἄγνωστο. Πῶς πίσω ἔρχεται ὁ Χούπ. Εἶναι φοτωμένος σὰν χαμάλης, με ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Πάνω στὴ ράχη του βρίσκεται ἕνα βουλό ἀπὸ φρούτα ὄλων τῶν λογίων ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὴ ζούγκλα.

Ἡ Χούλα ἔρχεται ἀπὸ πίσω του με ὄλο τὸ ραχάπι τῆς καὶ κάθε φορά ποὺ τρῶει ἕνα φρούτο, παίρνει ἄλλο ἀπὸ τὸ φόρτωμα τοῦ ἀνεκδιήγητου πυγμαίου!

Ὅταν καμμιά στιγμή παύει νὰ μασάει γιὰ νὰ πῶρη ἀνάσα, λέει στὸν Χούπ τρυφερὰ λόγια γιὰ νὰ τὸν καλοπιᾶση.

Ἐκεῖνος κορδώνεται καὶ κάνει φοβεροὺς ἐκβιασμούς, ἐκμεταλλευόμενος τὴ θέσιν του.

— Λοιπόν, τί λέτε τώρα Χούλες μου; Εἶμαι ὁ ἀρραβωνιαστικός σας ἢ ὄχι; Θὰ γίνω Κύριος τῆς Κυρίας ἐπὶ τῶν Τιμῶν τῆς Βασιλείας τῆς Μὴς Ἀμερικῆς, ναί ἢ οὐ;

— Ὅ,τι θέλεις ἐσύ, κύριέ μου! μουγγρίζει ἡ νέγρα με τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ βρί-

σκει νὰ στοματήσῃ τὸ μᾶσημα— ἰδίως τὴν ὥρα ποὺ καθαρίζει τὶς φλούδες ἀπὸ τὰ φρούτα τῆς. Ὅ,τι θέλει ὁ ἀφέντης μου ὁ Χούπ! Ὁ κουβαλητής μου! Ὁ μεγάλος ἱπιότης τῆς ζούγκλας! Ἄσε νὰ φάω πρώτα κι ὕστερα τὰ κανονίζουμε!

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ!, τσιρίζει ὁ Χούπ μισοπεθαμένος ἀπὸ εὐτυχία. Ὑστερα θὰ τὰ κανονίσουμε με τὸ σὶ καὶ με τὸ νίγμαι πῶς θὰ γίνουν οἱ γάμοι καὶ πόσες μέρες θὰ βαστήξουν οἱ χοροὶ καὶ τὰ πανηγύρια!

— Θὰ κάνουμε χοροὺς στοὺς γάμους μας χρυσέ μου;

— Λέω νὰ κάνουμε!, μουρμουρίζει ὁ Χούπ. Ὅταν παντρεύονται ὑψηλὰ προσώπατα πρέπει νὰ γίνεται ὁ σχετικὸς σαιματᾶς! Θὰ βάλομε ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους νὰ χορεύουνε τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ὅπως μοῦλεγε ἡ γιαγιά μου ἡ Χουρουχούρου, σ' ἕνα παραμῦθι!... Ὑστερα ὁσους ἀπομείνουν ἄρθοι στὰ πόδια τους, θὰ τοὺς τρατάρουμε κουρκομπίνια!

— Ἀχ, Χουπάκο μου! Μὲ ξετρελλαινουν κάτι τέτοιες λιχουδιές!, λέει ἡ νέγρα λιγωμένη. Ἐρεῖς νὰ τὰ φτιάχνης αὐτὰ τὰ κουρκομπίνια;

— Ὅχι! Ἡ γιαγιά μου ἤξερε νὰ τὰ φτιάχνῃ!, τσιρίζει ὁ Χούπ θριαμβευτικά. Ἐγὼ ὁμως ἤξερα νὰ τὰ τρώω!

Ὁ καμικοτραγικός πυγμαῖος δὲν προλαβαίνει νὰ πῆ περισσότερες ἐξυπνάδες.

Ξαφνικὰ ἕνας φοβερὸς βρυ-

χηθμός συγκλονίζει τη ζούγκλα.

Τὰ τέσσερα παιδιά μένουν άκίνητα.

Η Μανταλένα φτερουγίζει κακκαρίζοντας τρομαγμένη.

Η Μπέλλα κυττάζει τόν Κάλ άήσυχα.

—Τί συμβαίνει άραγε; μουρμουρίζει. Μου φάνηκε σάν μούγγρισμα λιονταριού...

—Πραγματικά είναι λιοντάρι, λέει ό Κάλ τώ ίδιο άήσυχα. Τό μούγγρισμά του όμως δέν έχει καμμιά σχέση μαζί μας... "Αν ήταν θα τό βλέπαμε έτοιμο νά μάς έπιτεθή..

Τό μούγγρισμα άκούγεται γιά δεύτερη φορά άκόμα δυνατώτερο άπό τήν πρώτη και οί σύντροφοι ανταλλάσσουν μιά τρομαγμένη ματιά.

—"Άς τρέξουμε νά δούμε τί συμβαίνει!, λέει τó λευκό παιδί τής ζούγκλας.

—Γιατί νά κινδυνεύσουμε άδικα; μουρμουρίζει ή συντρόφισσά του. Θα παλεύη με κανένα άλλο θηρίο. Καλύτερα νά άπομακρυνθούμε όσο μπορούμε γρηγορώτερα...

—Έγώ λέω, τσιρίζει ό Χούπ με γουρλωμένα μάτια, πώς θάχη τίποτα ξεγυρισμένες πείνες, θρήκε έναν άράπη και τόν ξεκοκκαλίζει! "Έχω δη λιοντάρι νά τρώη άράπη... άλλά στον ύπνο μου! Και άκου νά δης πλάκα πού είχε αυτό τó όνειρο: Μετά τó γεύμα, λέει, τó λιοντάρι δέν μπορούσε νά τόν χωνέψη τόν άράπη και στριφογύριζε άπό τούς πόνους, ώσπου στά τε-

λευταία τόν.. έφτυσε! Τότε ό άράπης άρχισε νά θροίξη τó λιοντάρι με τά χειρότερα λόγια και τó λιοντάρι θυμώνει και τού δίνει μιά!... (Και ό άράπης άπ' τή σφαιλιάρα χάνει τή γή άπό κάτω άπ' τά ποδάρια του και πάει και σκαλώνει στην κορφή ενός δέντρου! Και τότε τó λιοντάρι πάει κοντά κι' άρχίζει νά τρώη σιγά - σιγά τó δέντρο σάν καρπό, ώσπου νά φτάση στην κορφή του πού ήταν ό άράπης νά τόν φάνη κι' αυτόν. Άλλά καθώς έφτασε στην κορφή κι ήταν έτοιμο νά φάη τόν άράπη, είχε χορτάσει άπό τó δέντρο και τόν άφησε κι έφυγε! Κι ό άράπης...

Ό φοβερός βρυχηθμός άκούγεται τήν ίδια στιγμή γιά τρίτη φορά και ό χαζοΧούπ άσπασκάζεται νά σωπάση. Μιαζι; όμως με τόν βρυχηθμό και μιά ανθρώπινη κραυγή πόνου κάνει τά τέσσερα παιδιά νά γουρλώσουν τά μάτια τους τρομαγμένα.

Ό Κάλ δέν στέκει ούτε στιγμή. Ομαμάς σάν τόν άνεμο πρós τó μέρος άπ' όπου άκούγεται ή φασαρία.

Οί τρείς άλλοι τρέχουν κι' αυτοί άπό πίσω του, άλλά ό Κάλ με τó φτερωτό του τρέξιμο έχει κίλας ξεμακρύνει.

Άνοίγει με τά ήράκλεια χέρια του δρόμο ανάμεσα στην άργιστική βλάστηση.

Οί βρυχηθμοί άκούγονται τώρα δυνατώτεροι και συχνότεροι. "Έτσι τó άτράμητο παιδί οδηγούμενο άπό τόν θόρυβο, βαδίζει κατ' ευθείαν στό

σημείο που γίνεται κατά πάσαν πιθανότητα ή δραματική πάλη μεταξύ ανθρώπου και θηρίου...

Πραγματικά. 'Ανάμεσα στα πυκνόφυλλα δέντρα, βλέπει ξεφηνικά ένα φοβερό λιοντάρι, να πηδάει πάνω από έναν πεσμένο άνθρωπο.

Ο καμμένος αυτός δεν κρατάει όπλο άπάνω του... Μόνο ένα μακρύ ραβδί έχει και μ' αυτό αντιστέκεται γενναία, εναντίον του τρομακτικού θηρίου...

Η πάλη του όμως φτάνει στα τελευταία της... Είναι φανερό.

Ο άνθρωπος είναι καταξοσχισμένος από τα τρομακτικά νύχια του λιονταριού. Τό αίμα τρέχει άφθονο από τις πληγές του κι έχει βάψει κόκκινο όλο το κορμί του. Οι κινήσεις του γίνονται όσο πλάνε

'Αντιστέκεται όσο μπορεί στις λυσσασμένες επίθεσεις του θηρίου, μ' ένα ραβδί στο χέρι.

και πιο αδύνατες...

Σε μιιά στιγμή μάλιστα τὸ ραβδί αυτό ξεφεύγει από τὰ χέρια του σ' ένα μανιασμένο χτύπημα του θηρίου και πέφτει πλαίι...

Τὸ λιοντάρι μ' ένα άπαίσιο μουγγρητό άνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του. Τὰ σουβλερά του δόντια άνάζητούν τὸν λαϊμό του δυστυχούς...

Τὴν ἴδια στιγμή όμως ένα ήράκλειο χέρι άρπάζει τὴ φουντωτὴ χαίτη του και τὸ τσαβάει όλόκληρο τὸ κεφάλι με άκατανίκητη όρμη...

Εἶναι ὁ Κάιλ. Ὁ λευκὸς Κύριος τῆς ζούγκλας έχει φτάσει πάνω στὴν κρισιμώτερη στιγμή.

Τὸ θηριο άφήνει άμέσως κάθε ἴδέα νὰ καταβροχθίση τὸ θύμα του. Ένας πολὺ ἰσχυρότερος αντίπαλος τοῦ παρουσιάζεται αὐτῇ τῇ στιγμή. Στρέφεται σ' αὐτόν... Ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας εἶναι έτοιμος νὰ πολεμήση γιὰ τὸν τίτλο του... Τινάζει άγριαμένο τὸ φοβερό πᾶδι του με τὰ άσπάλνια νύχια πρὸς τὸ πρᾶσωπο τοῦ Κάιλ.

Τὸ χέρι όμως τοῦ παιδιου τῆς ζούγκλας, κρατάει γερά τὸ μαχαίρι του με τὴ μακρυά άστραφτερὴ λεπίδα. Χτυπάει ψύχραιμα και ὑπολογισμένα.

Τὸ θηριο άναγκάζεται νὰ μαζέψη τὸ πόδι του γεμάτο αίματα. Πηδάει πρὸς τὰ πίσω μ' ένα τρομακτικό ούρλιαχτό και με τὴ τὴν όρμη που ξεφεύγει από τὸ σιδερένιο χέρι τοῦ Κάιλ, που κρατάει τὴ χαίτη του.

Μιά τούφα από τη χαιτή του λιονταριού μένει μέσα στη φούχτα του Κάλ.

Για μία στιγμή άνθρωπος και θηρίο στέκονται απέναντι ο ένας στο άλλο και κυττάζονται στα μάτια με φοβερό ελλείμμα.

Ο άγνωστος, που η ζωή του έχει γλυτώσει παρά τριχα από τα νύχια του λιονταριού, κυττάζει κι' αυτός τώρα με τραμερό θαυμασμό το γιγαντόσωμο άγριου που ώπλισμένο μ' ένα μαχαίρι δεν διστάζει να προκαλέσει τον τρομερό βασιλιά της ζούγκλας που τον τρέμουν και τα άγριότερα και δυνατώτερα θηρία...

Η Μπέλλα, η Χούλα και ο Χούπ φτάνουν κι αυτοί κοντά πάνω στην ώρα.

Δεν μπορούν όμως να δώσουν καμμιά βοήθεια στον Κάλ.

Με τις ματιές γεμάτες τρόμο και αγωνία, περισκολλούθουν τους δυο αντιπάλους που ο καθένας τους διστάζει να κινήσει την πρώτη επιθετική κίνηση.

Ο χαζο-Χούπ περίεργος μέχρι άηδίας, όπως κάθε φορά, τρέχει κοντά στον άγνωστο που είναι πεσμένος κάτω.

Τον κυττάζει από την κορφή ως τα νύχια πολύ παραξενωμένος.

Είναι ένας άντρας πανύψηλος, κοντά δυο μέτρα, με δυνατά μπράτσα και πλάτες. Είναι πολύ αλλόκοτα ντυμένος. Έτσι που κανείς άλλος μές στη ζούγκλα δεν βρέθηκε ως τώρα μπροστά τους. Φο-

— Πού ράβεται; ρωτάει ο Χούπ τον Άντυπα. Μπορεί να θέλω ένα τέτοιο κουστομάκι — Ρωμαίου.

ράει κάτι μακρινά ρούχα αλόλευκα — που τώρα είναι σε πολλές μεριές κοκκινισμένα από το αίμα του — που καταλήγουν σε φουφούλες στο κάτω μέρος των ποδιών του.

—Καλέ, του λέει ο Χούπ έμφυ τον εξετάζει πρώτα καλά-καλά. Μπορείς να μου πής που ράβεται να τόχω ύπ' όψιμου; Μπορεί να θέλω κι εγώ να κάνω κανένα τέτοιο κουστομάκι!

Ο άνθρωπος όμως έχει δλιντου την προσοχή στραμμένη πάνω στο λιοντάρι και στον Κάλ και δεν προσέχει καν τί του λέει ο Χούπ.

Το τραμερό θηρίο επιτίθεται αυτή τη στιγμή μ' ένα καινούργιο άγριο μουγγρητό. Ο Κάλ πηδάει στο πλάι μ' ένα πήδημα αιλουρού και

τὸ λιοντάρι δὲν τὸν βρίσκει στὸν δρόμο του. Ἀντίθετα τὸ λευκὸ παιδί χτυπάει γιὰ δευτέρη φορά τὸ θηρίο μὲ τὸ μαχαίρι του, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸ μὲ τὴ φόρα του περνάει ἀπὸ μπρῆδες του.

Ὁ τετράποδος βασιλιάς τῆς ζούγκλας θρυλάται τρελλὸς ἀπὸ μανία καὶ στρίβει σὰν ἀστραπὴ γιὰ νὰ ὀρμήσει καὶ πάλι ἐναντίον τοῦ θραυστάτου ἀντιπάλου του.

Μὰ ὅσο γρήγορο κιὰν εἶναι τὸ θηρίο, ὁ λευκὸς Κύριος τῆς ζούγκλας εἶναι γρηγορώτερος ἀκόμα! Πρὶν αὐτὸ προλάβει νὰ στρίψει, μ' ἓνα τεράστιο ἄλλα ἔχει θρεθῆ πάνω στὴ ράχι του!

Τὸ λιοντάρι τὸν καταλαβαίνει τὴν ἴδια στιγμή, καθὼς στρίβει γιὰ νὰ τοῦ ριχτῆ.

Τινάζεται σὰν ἄλογο ἄγριο ποὺ γιὰ πρώτη φορά ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ τὸ δαμάσει. Ἐνα ἀκόμα ἀπαισιο μουγγρητὸ θγαίνει ἀπὸ τὸ φοβερὸ στόμα του.

Μὰ ὁ Κάλ δὲν πέφτει!

Τὸ θρυλικὸ ἐλληνοπούλο ἔχει ἀρπαχτῆ γερά μὲ τὸ ἓνα του χέρι ἀπὸ τὴν πυκνὴ του χαίτη. Ὅσο γιὰ τὰ δυὸ χαλύβδινα πόδια του ἔχουν σφιχτῆ μὲ ἀφάνταστη δύναμι στὰ πλευρά του λιονταριοῦ.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ χοροπηδαεὶ σὰν στοιχειὸ μὲ ἀγριούς θρυχηθμούς. Κάνει σὰν τρελλὸ γιὰ νὰ ἀπολλοαγῆ ἀπὸ τὸν φοβερό του ἀντίπαλο.

Τὸ χέρι ὅμως τοῦ λευκοῦ παιδιοῦ, πέφτει πολλὰς φορές πρῶν στὸ κορμὶ του. Τὸ

λεπίδι τοῦ μαχαριοῦ του βυθίζεται ἄλλες τόσες μέσα στὶς σάρκες του.

Τραμερὸ οὐρλιάσματα πόμου θγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ θηριοῦ.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Κάλ μὲ ὄλ' αὐτὰ τὰ τραντάγματα δὲν μπορεῖ νὰ σημαδέμη καὶ χτυαεὶ ὅπου βρῆ, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ πετύχη τὴν καρδιά του γιὰ νὰ τὸ σκοτώση.

Ἡ Μπέλλα εἶναι κάτασπρη ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἐχει τραθήξει τὸ μαχαίρι τῆς. Εἶναι ἐτοιμη... Δὲν θὰ διστάση δὲν δῆ τὸν ἀγαπημένο τῆς σὲ κίνδυνο, νὰ ὀρμήσει μέσα στὰ νύχια τοῦ λιονταριοῦ γιὰ νὰ τὸν σώσει... Ἄν μπορέση...

Ἡ Χούλα βλέποντας τὴν κμρά τῆς ἔτσι, καταλαβαίνει τὴν ἀπόφασί που ἔχει πάρει καὶ ἔχει γίνει κι ἐκεῖνη σταχτιά ἀπὸ τὴν τρομάρα τῆς.

Ὁ χαζο-Χούπ χοροπηδαεὶ καὶ τσιρίζει ἀπὸ τῆ.. χαρά του!

—“Ἄσε μου νὰ σκοτώσω κι ἐγὼ τὸ... μισό, καλέ! ξεφωνίζει μὲ γουρλωμένα τὰ ματάκια του. Νὰ μὴν κοινεταὶ ἔμωσ πολὺ ὅταν θὰ τ' ἀφήσης γιατί!.. ζαλιζομαί! Καὶ νὰ τοῦ κόψης καὶ τὰ νύχια του μὲ τὸ μαχαίρι! Δὲν ντρέπεται ὀλόκληρο λιοντάρι νὰ μὴν κόβη καθόλου τὰ νύχια του καὶ νὰ τσαγκρουνάη τὸν κόσμο; Ἐμέναι ἢ γριά μου ὅταν δὲν ἔκοβα τὰ νύχια μου μ' ἄφηνε νηστία! Νὰ μὴ τοῦ δώσουμε κι ἐμεῖς νὰ φάη μιὰ βδομάδα!.. Ἄλλὰ τί θλάσκας εἶμαι! — προσθέτει μοναχός

του. Ἄφου θάνατι πεθαιμένο, δὲν θὰ τὸ νοιάζῃ νὰ μείνῃ νηστικό· καὶ περισσότερο ἀπὸ εβδομάδα!

Κι ὁ χαζο-Χούπ γυρίζει καὶ πάλι στὸν παράξενο ξένο.

— Ἐσύ πού ξέρεις καλύτερα, τὸν ρωτάει παλὺ σοβαρά, ὡς πὸσο λὲς ν' ἀντέχῃ στὴν πείνα ἓνα... ψόφιο λιοντάρι;

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Κάλ χτυπάει μὲ τὸ μαχαίρι· του τὸ θηρίο στὸν λαιμὸ πολλές φορές.

Ἐνας ἀπαίσιος ρόγχος βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ ζώου πού εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος του. Ὑστερα γέρνει στὸ πλάι καὶ σωριάζεται κάτω νεκρό.

Ὁ Κάλ πηδάει μακριὰ ἀπὸ πάνω του.

— Καλέ σύ! Γιατί τὸ σκότωσες ὀλόκληρο; τσιρίζει ὁ χαζο-Χούπ θυμωμένος. Δὲν σεύ εἶπα νὰ μού ἀφήσῃς κι ἡμένα λιγάκι;

Δὲν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του καὶ τὸ τρομερὸ θηρίο κουνάει λίγο τὴν οὐρά του. Φαίνεται πὼς ἀκόμα δὲν ἔχει ξεψυχήσει ἐντελῶς.

Ὁ ἡλίθιος πυγμαῖος ὀρμάει ἀπάνου του μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ ἰαχή. Τραβάει τὸ θρυλικὸ μπουμερανγκ ἀπὸ τὴ μέση του καὶ χτυπάει μ' αὐτὸ τὴν οἶρά του θηρίου μὲ ὄλη του τὴ δύναμι. Εκείνην σπαράζει γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ καὶ μένει πιὰ ὀριστικὰ ἀκίνητη.

Ἡ χαρὰ τοῦ χαζο-Χούπ δὲν περιγράφεται. Χοροπηδάει καὶ τσιρίζει σὰν τρελλός.

— Σκότωσα τὴν οὐρά ἐνὸς μεγάλου λιονταριού!, ξεφωνί-

ζει. Τώρα δὲν θάχῃ μὲ τι νὰ διώχῃ τις μύγες!

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΞΕΝΟΣ

Η ΜΠΕΛΛΑ ὀρμάει ἀνήσυχη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κάλ.

— Εἶσαι καλά; ρωτάει μὲ ἀγωνία.

— Πολὺ καλά... Δὲν ἔπαθα τίποτα... Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν, πού τὸ λιοντάρι τὸν ἔχει καταξεσχίσει... Ἄς τὸν βοηθήσουμε...

Πάνε ὅλοι κοντὰ στὸν ξένο κι ἐκεῖνος μόλις φτάνουν, ἀπλώνει συγκινημένος τὸ χέρι του πρὸς τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας.

— Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ἀγνωστε φίλε, λέει ἀπλᾶ, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ πὼς σοῦ χρωστῶ τὴ ζωὴ μου!...

Ὁ Κάλ κοκκινίζει σὰν κοριτσάκι καθὼς σφίγγει τὸ χέρι τοῦ παράξενου ὀδοπόρου τῆς ζούγκλας.

— Δὲν πρέπει νὰ τὸ θυμάσαι!, λέει μὲ ἀμηχανία. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδέρφια κι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ βοηθᾶνε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο στὶς δύσκολες στιγμές. Κι ἐσύ τὸ ἴδιος θάκαμες γιὰ μένα...

Ὁ ξένος ρίχνει μιὰ ματιὰ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ πελώριο νεκρὸ ζῶο.

— Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὰ κατάφερα τόσο καλά!, ψιθυρίζει μὲ δέος.

— Ἐγὼ θὰ τὰ κατάφερα ὀπωσδήποτε!, πετιέται πάλι

οτή μέση ό χαζο-Χούπ. Είδες πώ του σκότωσα τήν ούρά; Μή μιὰ χτυπά!

Ο άγνωστος χαμογελάει.

Ο Καλ λέει άνησυχος:

—Πρέπει νά περιποιηθούμε τις πληγές σου, ξένε... Έχεις χάσει πολύ αίμα και τρέχουν αίματα συνέχεια... Περιμένε... Θα δω μερικά βότανα και...

Ο παράξενος άνθρωπος σηκώνεται όρθιος με μιὰ άπλη κίνησι.

—Δέν έχω τίποτα!, λέει ενώ τὰ τέσσερα παιδιά τον κυττάζουν με γουρλωμένα μάτια. Δέν με τραυμάτισε πουθενά σοβαρά εύτυχώς... "Όλ' αυτά είναι γρατζουνιές μονάχα, που θα κλείσουν γρήγορα... Εύτυχώς που έφθασες άκριβώς στην ώρα... Ένα δευτερόλεπτο άργότερα και θα με είχε στείλει στον άλλο κόσμο...

Οί κινήσεις του είναι ήρε-

‘Ο άράπης χάνει τὰ πόδια του

‘Η κοπέλλα ζυώνει στο μέρος που στέκεται ό σύντροφός της.

μες και δυνατές. Είναι φανερό ότι πραγματικά δέν έχει κοιμηιά σοβαρή πληγή και τίποτα περισσότερο από άμυχές.

Τώρα οί τέσσερις σύντροφοι έχουν τήν εύκαιρία νά τον παρατηρήσουν πιό καλά. Νά όσο περισσότερο τον παρατηρούν, τόσο ή περιέργειά τους μεγαλώνει. Είναι λευκός, αλλά ή καταπομή του προσώπου του είναι κι αυτή παράξενη. Άκόμα κι ή Μπέλλα που έχει γνωρίσει άνθρωπους άπ' όλα τὰ μέρη του κόσμου, δέν θυμάται νάχη ξαναδή μιὰ παρόμοια φυσιογνωμία.

Ο άγνωστος σαν νά αισθάμεται κάποια όμηχανία από τὰ έξεταστικά βλέμματα των τσσάρων συντρόφων.

Σκύβει και παίρνει από κάτω τὸ πεσμένο ραβδί του.

—Λοιπόν, λέει. Φαντάζομαι πώς πρέπει να πηγαίνω τώρα... Οί δράμοι μας δεν θά-ναι άσφαλώς οί ίδιοι... "Αν όμως, καινούργιε μου φίλε, τύχη να ξανασυναντηθούμε και μιιά φορά, θά είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω άκάμα κι αν πρόκειται να δώσω τη ζωή μου γι' αυτό...

—Δέν μου χρωστάς άπολύτως τίποτα, λέει ο Κάλ στενάχωρα. Δέν μπορείς όμως να φύγης μόνος σου στην κατάσταση που είσαι αυτή τη στιγμή... "Αν συναντηθής με κάποιον άλλο θηρίο... Είσαι και έντελώς άοπλος και βέβαια μ' ένα ραβδί δέν μπορείς να τά βάλεις με λιοντάρια και πάνθηρες...

—Μη σε νοιάζη για μένα άλλο, άποκρίνεται ο παράξενος όδοιπόρος. 'Η πορεία μου

'Η Χούλα που φυλάει την τελευταία βάρδια, βάζει εαφνικά τις φωνές.

— Τί συμβαίνει; τσιρίζει. Πάθανε τίποτα οί Χουλίτσες μου;

είναι ώρισμένη όπό τη μοίρα... Θά φτάσω εκεί που είναι ο προορισμός μου χωρίς άλλο... Είδες ότι και στον θανάσιμο κίνδυνο που διέτρεξα πριν λίγο, οί Θεοί μου μου έστειλαν βοήθεια την κατάλληλη στιγμή... Δέν θέλω να καταχραιστώ από την καλωσύνη σας και να μείνω περισσότερο μαζί σας... 'Ασφαλώς θάχετε κι έσείς κάποιον προορισμό... Και σας έμποδίζω με την παρουσία μου...

—Δέν μας έμποδίζεις καθόλου!, λέει ο Κάλ ζωηρά αν και ξέρει πώς τó λέει ψέματα. Μπορείς να έσθης μαζί μας στον δράμο που ακολουθούμε, αν έννοείται, σιμπίπτει καθόλου με τον δικό μας... Προς τά που πηγαίνεις;

—Θάθελα να σου πώ άκριβώς ποιό είναι τó μέρος που

πηγαίνω, μουρμουρίζει ο άγνωστος με στενοχωρία. Σου χρωστώ τη ζωή μου και δεν έχω δικαίωμα να έχω μυστικά από σένα... Μά και το μυστικό που έχω δεν ανήκει σ' έμένα και δεν έχω την ελευθερία να τὸ ανακοινώσω...

—Δὲν ανήκει σ' έσένα; τσιρίζει ὁ χαζο-Χούπ αὐστηρά. Καὶ δὲν ντρέπεται πὺ τὸ λές κιόλας πὺς παίρνεις ξένα πράγματα; Νά πᾶς νὰ τὸ δώσης γρήγορα πίσω, παλιόπαιδο! Ὅριστε μας! Ξένο μυστικὸ καὶ τόχει ἀπάνω του! Κι ἄμα τὸ γάσης καμμιὰ ὄρα, τὶ θὰ πῆς ὕστερα στὸν ἰδιοκτήτη του;

—Χούπ! Πάμε ἐπὶ τέλους τὶς ἀνοησίες σου!., φωνάζει ὁ Κάλ θυμωμένος.

—Ἐγὼ ἀνοησίες; τσιρίζει ὁ Χούπ γουρλώνοντας τὰ μάτια κατὰ τὴ συνήθειά του. Ἄδύνατον! Δὲν θὰ κατάλαβες καλὰ! Τοῦ λέω πὺς δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κουβαλάει ἀπάνω του ἕνα ξένο μυστικὸ! Ἄς ὑποθέσωμε πὺς τρυπάει γιὰ μιὰ στιγμή ἡ τσέπη πὺ τὸ ἔχει καὶ τὸ χάνει! Δὲν θῆναι κρίμα κι ἄδικο; Νάτανε δικὸ του ἄς τῶρριχνε καὶ στὸ ποτάμι! Τὰ ξένα πράγματα ἡμῶς...

Ἡ Χούλα πιάνει ἄγρια τὸν φλώρο πυγμαῖο ἀπὸ τὴν προβιά καὶ τὸν τραβάει πίσω.

—Σκόσε, τριτίθαμε! — με τὸ μπαρντὸν κιόλας!, τοῦ λέει γεμάτη ἀξιοπρέπεια. Θὰ μὰς κόνει ρεζίλι στὸν ξένον ἄνθρωπο!

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς βρίσκει εὐκαιρία πὺ δὲν μιλάει

αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ χαζο-Χούπ καὶ λέει τοῦ Κάλ:

—Πάντως ἡ κατεύθυνσίς μου εἶναι πρὸς τὴ Δύσι... Ἄπορῶ νὰ ἔρθω μαζί σας ἂν με θέλετε, ὡς ἐκεῖ πὺ θὰ ταιριάζουν οἱ δρόμοι μας — ἂν πηγαίνετε κι ἐσεῖς δυτικά...

Ὁ Κάλ ἐτοιμάζεται ν' ἀπαντήσει, ἀλλὰ ὁ χαζο-Χούπ πετάγεται πάλι στὴ μέση καὶ τσιρίζει με ὄλη του τὴν ἀφέλεια:

—Τὶ Δυτικὰ καὶ Βορειοανατολικά μοῦ τσαμπουνάς, κῆμμένε! Μὲ δυὸ κουβέντες πᾶμε στὴ Νέα Ἀτλαντίδα! Ἄν εἶσαι γιὰ κεί κοντὰ ἔλα μαζί μας! Ἄν ὄχι, στρίβει γιὰ νὰ φτάσουμε καμμιὰ φορὰ γιὰτὶ εἴμαστε βιαστικοί! Ὁ Κάλ ἔχει χλωμιάσει ὅσον πεθαμμένος.

Ὁ ἠλίθιος φίλος του πρόδω σε με ἀφορμὴ τὴν κουταμάρα του ἕνα φοβερὸ μυστικὸ, βάζοντας σὲ κίνδυνο ὄχι μόνο τὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν πατρίδα τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ, τὴν Πέλλα!..

—Χούπ!, μουρμουρίζει ταραγμμένος. Σῶπα!

—Μὰ μουγγὸς εἶμαι πᾶ νὰ μὴ μιλάω καθόλου; παρατονιέται ὁ φουκαράς, πὺ οὔτε τοῦ περνάει καθόλου ἀπὸ τὸν νοῦ πὺς ἔχει κάνει κάτι κακὸ.

Εὐτυχῶς τὰ λόγια τοῦ ξένου βγαίνουν κάπως ἀπὸ τὶς ἀνησυχίες του τὸν Κάλ:

—Στὴν Νέα Ἀτλαντίδα, ἔ; λέει γελώντας. Πάντως ὁ νεαρὸς φίλος σας ἔχει μεγάλη φαντασία! Σὲ λίγο θὰ

σας οδηγήση και στην παλιά Ατλαντίδα και ίσως και σε κανένα άλλο άστρο...

—Καλά λές, μπάρμπα!, φωνάζει θριαμβευτικά ο χαζο-Χούμπ. Στ' αλήθεια τὸ βαρέθηκα πιά αὐτὸ ἐδῶ, ὅλο τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἴδιο!...

Καὶ γυρίζοντας στὴ Χούλα προσθέτει:

—Τὶ λέτε, Χούλες μου: Πᾶμε στὸ φεγγάρι μιὰ τσάρκα; Ἀλλὰ ὄχι ὅταν εἶναι πανσέληνος ποὺ εἶναι καταστρόγγυλο, γιατί μπορεί νὰ γλυστηρήσουμε καὶ νὰ φάμε τὰ μούτρα μας σὲ κανένα διπλανὸ ἄστρο! Ὅταν εἶναι σάν φέτα ἀπὸ πεπόνι γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ κάτσουμε μέσα καὶ νὰ κρατιώμαστε κι ἀπὸ τὶς ἄκρες...

—Λοιπὸν; Ξαναφωτάει ὁ ξένος τὸν Κάλ. Πηγαίνετε κατὰ τὴ Δύση ἢ ὄχι;

Ὁ λευκὸς Κύριος τῆς ζούγκλας τὸν κυττάζει γιὰ μερικές στιγμὲς στὰ μάτια προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ τί κρύβεται μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ περιβρῶντος αὐτοῦ ὁδοιπόρου.

Δὲν εἶναι εὐκολο ὅμως νὰ καταλάβῃ τίποτα. Ἐκεῖνος τὸν κυττᾷ σάν νὰ μὴ συμβαίνει κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Περιμένει τὴν ἀπάντησί του μὲ ἠρεμία: Τὸ πρόσωπό του ἐξ' ἄλλου εἶναι συμπληρωτικό καὶ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη.

Κι ἂν ὅμως παρ' ὅλ' αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη αὐτός; Ἄν εἶναι ἀπ' εὐτοῦς ποὺ τὸ πρόσωπό τους σὲ ξεγελάει καὶ τοὺς συμπαθεῖς, ἐνῶ ἡ ψυχὴ τους εἶναι

μαύρη σάν τὴν κόλασι;

Μὰ ὁ Κάλ παίρνει στὸ τέλος τὴν ἀπόφασί του.

—Δυτικὰ πηγαίνουμε!, λέει μὲ σταθερώτατη φωνή. Ἄν θές, ξένε, μπορείς νάρθης μαζί μας... Ὅσο ποὺ οἱ δρόμοι μας νὰ χωρίσουν... Καὶ εἶναι καλὸ γιὰ σένα νάρθης... Ὅσο θάσαι μαζί μας δὲν θὰ κινδυνεύσης ἀπὸ θηρία... Εἶμαστε πολλοὶ μαζεμένοι καὶ κανένα θηρίο δὲν θὰ τολήμησῃ νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ...

—Εὐχαριστῶ!, μουρμουρίζει ἀπλᾶ ὁ καινούργιος σύντροφος ποὺ προστέθηκε τὸς ξειφνικά στὴν παρέα τους.

—Ἄς ξεκινήσωμε λοιπὸν...

Ὁ Κάλ δίνει τὸ σύνθημα νὰ ξεκινήσουν καὶ μπαίνει μπροστὰ ὁδηγός, καθὼς συνεχίζουν τὴν πορεία τους στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ...

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

ΤΟ ΙΔΙΟ βράδυ ἔχουν κατασηκνώσει μέσα στὴ ζούγκλα. Ἐχουν ανάψει καὶ μιὰ μεγάλη φωτιά, ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὴν τολήμουν νὰ ζυγώσουν τὰ ἐπικίνδυνα θηρία ποὺ ὑπάρχουν στὴν περιοχή.

Ὅλοι κοιμῶνται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κάλ ποὺ εἶναι ἡ σειρά του νὰ φυλάξῃ βάρδια καὶ κάθεται πλάι στὴ φωτιά τροφοδοτώντας τὴν συνεχῶς μὲ καινούργια ξύλα...

Ἀλλὰ ὄχι... Εἶναι καὶ ἡ Μπέλλα ξύπνια.

Ἡ πεντάμορφη κοπέλλᾶ

πλησιάζει σιγά-σιγά προς τὸ μέρος πού στέκει ὁ ἀγαπημένος της σύντροφος.

—Μπέλλα, γιατί δὲν κοιμῶσαι;

Ἐκείνη τὸν παρατηρεῖ ἀήσυχη.

—Ἐχεις ἐσὺ τὸ κουράγιο νὰ κοιμηθῆς; μουρμουρίζει. Ἔρρεις ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος πού ἔχαμε μαζί μας καὶ πού τοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ;

Ἡ φωνὴ της εἶναι χαμηλὴ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὴ συζήτησή τους ὅσο κοντὰ τους κι ἂν θρῖσκεται...

—Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτὸν, Μπέλλα, ψιθυρίζει ὁ Κάλ. Ἐξω τὰ μάτια μου τέσσερα.

Ἡ νέα κοπέλλα ὁμῶς κουνάει τὸ κεφάλι της δύσπιστα.

—Ἀνησυχῶ!, λέει κοφτά. Ἄνησυχῶ γιατί αὐτὸς ὁ χαζὸς ὁ Χούπ τοῦ εἶπε πού πηγαίναμε... Ἄν τυχὸν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τοὺς Ἄτλαντες

Ἄποτρόπαιοι μαῦροι πολεμιστὲς τοὺς ἔχουν κυκλώσει.

...Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ τὸν εἶχες ἀφήσει νὰ φύγῃ, ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν κουτομαύρα τοῦ Χούπ...

—Ἴσα-Ἴσα!... Ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὰ λόγια τοῦ Χούπ ἀπέκτησε ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ μᾶς, πῶς καλὰ εἶναι νὰ τὸν ἔχαμε μαζί μας...

Ἄν τὸν διώχναμε θὰ μᾶς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ καὶ δὲν θὰ μᾶς ἔχανε ἀπὸ τὰ μάτια του, ἐνῶ ἡμεῖς δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ξερωμαε τί κάνει καὶ πού θρῖσκεται... Τώρα τουλάχιστον τὸν παρακολουθοῦμε κι ἡμεῖς...

Ἔνωια σου κι ἂν θελήσῃ νὰ μοῦ παίξῃ κανένα παιχνίδι, θὰ τὸ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ γιατί ἐγὼ δὲν κοροϊδεύομαι εὐκόλα...

Τώρα κοιμήσου, Μπέλλα... Καὶ μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τίποτα... Τὸ πρῶι πού θάρῃθ ὅλες οἱ ἀνησυχίες θὰ σοῦ φύγουν...

—Μακάρι..., μουρμουρίζει ἐκείνη καὶ ξαναγυρνᾷ κοντὰ στὴ Χούλα γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἐπραγματικὰ ὅλη ἡ νύχτα πτερνάει χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο.

Μὰ μὲ τὸ χάρισμα τῆς ἀλλῆς μέρας τοὺς περιμένουν τρομερὲς ἐκπλήξεις...

Ἡ Χούλα πού φιλάει τὴν τελευταία βάρδια, βάζει ξαφνικὰ τὶς φωνές.

Ὁ Κάλ, ἡ Μπέλλα κι ὁ χαζο-Χούπ τινάζονται ἀπὸ τὸν ὕπνο τους.

—Τί συμβαίνει; Τί συμβαίνει; τσιρίζει. Πάθανε τίποτα οἱ Χουλίτσες μου; Ἄκουω τὶς ἀγριοφώνους της...

Ἄλλὰ δὲν ἔχει πάθει τί-

ποτα άλλο ή πελώρια νέγρα, από τὸ νὰ ἔχη χλωμιάσει ὀλόκληρη ἀπὸ τὴν τρομάρα τῆς καὶ νὰ κοντεῦη νὰ πεθάνῃ ἀπὸ φόβο.

Ἀπ' τὰ γύρω ἀπ' τὴν κατασκηνώσι τοὺς δέντρα, παρουσιάζονται κάτι τρομεροὶ στὴν ὄψι ἀνθρώπινο..

Κρατοῦν στὰ χέρια τοὺς ὄλοι ἀνεξαίρετως τσεκούρια. Πιροχωροῦν σιγά - σιγά σφίγγοντας τὸν κλοιὸ συνεχῶς γύρω ἀπὸ τοὺς ἥρωές μας..

Τὰ μάτια τοὺς λάμπουν ἀποτρόπαια...

Ὁ Κὰλ στροφυγυρίζει στὴ θέσι του σὰν φυλακισμένο λιοντάρι. Προσπαθεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ μιὰ διέξοδο ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν κλοιὸ. Τοῦ κάκου ἔμως.. Εἶναι ὀλόκληρος λόχος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγριανθρώπους... Εἶναι καταδικασμένοι...

Ξαφνικὰ μιὰ ἀστραπὴ φωτίζει τὸ μυαλό του.

—Ποῦ εἶναι ὁ ξένος μας; ξεφωνίζει.

Ὅλοι γυρίζουν τὰ κεφάλια ἀλλὰ κι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μποροῦν νὰ ἀνακαλύψουν αὐτὸν ποῦ θέλουν..

Μιὰ τρομερὴ ἰδέα περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ παιδιοῦ τῆς ζούγκλας. Ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ τὸν ξένο, ἀλλὰ δὲν παίρνει καμμιά ἀπάντησι...

Στὸ μεταξύ οἱ ἀγριοὶ ποῦ τοὺς ἔχουν κυκλώσει προχωροῦν συνέχεια πρὸς τὸ μέρος τοὺς καὶ τοὺς πλησιάζουν ὀλκένα καὶ περισσότερο, μὲ τὰ ὄπλα τοὺς προτετοιμένα.

—Ὁ ξένος ἔγινε ἀφαντος!,

Ξαφνικὰ ἐπιτίθενται...

μουρμουρίζει ἡ Μπέλλα μὲ σφιγμένα τὰ χεῖλια.

—Τὴν ἔπαθα!, λέει ὁ Κὰλ χλωμιάζοντας. Ἔπρεπε νὰ σὲ εἶχα ἀκούσει, Μπέλλα!

Τὸ λευκὸ παιδί ψάχνει ἀκόμα ἀπαλτισμένα γιὰ ἓνα μέσον φυγῆς.

Ἡ Χούλα ἔχει ἀρχίσει νὰ μυξοκλαίῃ..

Ὁ Χούπ μὲν βλέπει τοὺς ἀγριοὺς μὲ τὰ τσεκούρια, βάζει τὶς φωνές:

—Καλέ! Ἡρθάν ξυλοκόποι νὰ κόψουν δέντρα! Βρὲ τοὺς φοικαράδες! Πρωτὶ-πρωτὶ πιάνουν δουλειά! Πάμε, παιδιά, νὰ δούμε ποῦ θὰ τὰ κόβουν!

Τοῦ Κὰλ τὰ μάτια ἀστράφτουν ἀπ' τὸν θυμό.

—Αὐτὸς ὁ προδότης, τὸ καλὸ ποῦ τοῦ θέλω, νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια μου καμμιά ὥρα!, ψιθυρίζει. Γιατὶ ἂν τὸν δῶ πουθενά... ἀλλοιμόνο του!

Ἄσφαλώς όμως θάνατι ἀρχηγός αὐτῶν τῶν τεράτων... Φίλοι μου... Ἐτοιμασθήτε νά πολεμήσῃτε μεῖς ὅλες σας τίς δυνάμεις!

— Ὁχι, ἐγὼ δὲν πολεμάω μεῖς ὅλες!, λέει ὁ ἀνεκδιήγητος Χούπ. Θά κρατήσω καὶ μερικὲς νά τίς ἔχω γιὰ ὑστέ-

ρα. Μπορεῖ νά μοῦ χρειαστοῦν!...

Κι ἐκεῖ πῶς οἱ ἐχθροὶ βάδιζοῦν σιγά - σιγά κλείνοντας ὀλοένα τὸν βρόχο γύρω τους, ξαφνικὰ ξέσποῦν σὲ ἄγρια οὐρλιαχτὰ καὶ ὀρμῶν ἐναντίον τους μεῖς ἀκατάσχετη ὀρμή...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἀποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικὰ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας, τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα 22, ὑπόγειον, Ἀθήναι), καὶ στὰ ἐξῆς καταστήματα:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Κατάστημα Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου (γωνία), ἔναντι τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Τηλ. 42-966.

ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ: Βιβλιοπωλεῖον Χαραλ. Δημητριάδου, ὁδὸς Παντελεήμονος 30.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Παναγ. Χρηστάρα, πλατεῖα Ἀγ. Νικολάου.

ΠΛΑΚΑ: Καπνοπωλεῖον Ἰωάν. Δημητριάδη, ὁδὸς Ἀδριανοῦ καὶ Θέσπιδος γωνία.

ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ (Ἀττικῆς): Βιβλιοπωλεῖον Βασ. Αὐγερινοῦ, ὁδὸς Ἀγίων Ἀναργύρων 8.

ΜΟΣΧΑΤΟΝ: Κατάστημα Γεώργ. Γενίτσαρη, ὁδὸς Χρυσοστόμου Σμύρνης 22.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: Βιβλιοπωλεῖον ὁ «ΦΑΡΟΣ».

ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ: Κατάστημα Γρηγ. Μπογράκου, Σπύρου Πάτση 117.

ΔΑΦΝΗ: Περίπτερον Μιχαῆλ Ραπτοπούλου, Βουλιαγμένης 160, τηλ. 91-484.

ΚΟΡΩΠΙ: Περίπτερον Παντελῆ Σιδέρη.

ΑΡΓΟΣ: Πρακτορεῖον ἐφημερίδων, χαρτοπωλεῖον, Ἐθνικὸν Λαχεῖον, Θεοφάνη Παυλοπούλου, τηλ. 2-82.

ΑΜΦΙΑΛΗ Πειραιῶς: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἀνδρέα Δημητριάδη, ὁδὸς Π. Τσαλδάρη καὶ Νισύρου 2.

ΚΟΛΩΝΑΚΙ: Κατάστημα Εὐαγγέλου Βογιατζῆ, ὁδὸς Κοσμάλη 10.

ΚΑΛΛΙΘΕΑ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Θ. Πίσσα, Ξενοφώντος 67.

ΚΥΨΕΛΗ: Βιβλιοχαρτοπωλ. Χ. Κοσμάτου, Πυθείας 33.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἰωάν. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΡΟΔΟΣ: Κατάστ. Δικαίας Κοντζηκάκη, Σωκράτους 1

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἰωάν. Παπαδογιάννη, Κεντρικὴ Πλατεία.

ΠΑΤΡΑΙ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Νίκου Παπαχρήστου, Ἀγ. Νικολάου 16.

ΝΙΣΥΡΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Παναγ. Διακοβασιλή.

ΠΑΡΠΑΘΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Ἰωάν. Λογοθέτη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Υἱῶν Β. Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Υἱῶν Β. Ἀλμπάνη.

ΚΑΛ - Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθμός 10—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Τατασούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Ποιός είναι ο παράξενος άγνωστος όδοιπόρος; Θα τó μάθετε στο έπόμενο τεύχος του περιοδικού «ΚΑΛ» με τίτλο:

ΤΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Μιά συγκλονιστική ιστορία ζούγκλας. Σπαρταριστά έπεισόδια με τόν Χούπ...

ΤΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΞΑΦΝΙΚΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΑ, ΠΟΤΕ
ΔΕΝ ΕΙΔΑ ΚΑΤΙ ΤΟΣΟ ΖΩΝΤΑ-
ΝΟ...

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΣΥΝΕΒΗ ΣΤΑ ΕΠΟΜΕ-
ΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ ΗΤΑΝ ΑΝΕΥ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ... ΔΕΝ ΜΠΟ-
ΡΟΥΣΕ ΝΑ ΣΥΜΒΑΙΝΗ ΚΑΙ Ο-
ΜΟΣ ΣΥΝΕΒΗ.

ΜΙΑΝ ΙΔΙΟΣ Μ' ΕΜΕΝΑ... ΘΕΑΥΤΟΙ
ΜΟΥ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ Σ-
ΤΟΥ... ΟΜΟΣ ΥΠΗΡΧΕ ΜΙΑ ΔΙΑΦΟ-
ΡΑ...

ΠΟΙΟΣ... Τ...
ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ;

ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ
ΜΕ ΟΝΟΜΑΖΕΙΣ
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΙΣ
ΣΟΥ ΤΟΥ ΚΡΥΒΕΙ
ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΙΜΑΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΧΑΡΙΣ
ΣΤΟΝ ΚΑΘΕ-
ΦΤΗ...

ΕΙΜΑΙ ΕΥΤΥΧΗΣ ΧΕΝΡΥ. ΘΑ
ΤΑ ΠΑΜΕ ΚΑΛΑ. ΟΜΟΣ ΜΗΝ
ΚΑΝΗΣ ΦΑΣΙΑΡΙΑ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΑΝΑ-
ΓΚΑΣΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ Σ' ΑΡΕΣΟΥΝΕ...

